

4
—
1982

**živí
SLOVA**

BOHA
NEBES
KTERÝŽ
UČINIL
MOŘE
I ZEMI,
JÁ
CTÍM

JONÁŠ 1:9

Aj takýto ľudia...

V závodej jedálnej je ruch. Práve vydávajú obed. Prichádzajú dva robotníci, od okienka berú si obed, zamierili k voľnému stolu, kde sa usadili. Jeden z nich si zloží ruky a polohlasne sa modli. Ďakuje Bohu za pokrm, ktorý berie z Jeho ruky. Keď sa naobedoval, vstal od stola so slovami: Pán Boh zaplat. Ten druhý, mladší, tiež sa naobedoval, vstáva od stola a poznamenal: „Aj takýto ľudia sa nájdú ešte medzi nami.“

Ci naozaj je tak málo ľudí, ktorí by sa verejne pomodlili pred jedlom? My, ktorí sa stravujeme v závodných jedálnach, reštauráciach apod..., či nie je nám aj tento človek príkladom? Istotne si povieme, veď aj my sa modlím pred jedlím.

V mnohých prípadoch asi tak, aby to nikto nezbadal, ledva si zložíme ruky a potichu vyjadrieme vďaka. Myslím si, že až tak utahovať sa nemusíme. Je to krásne, keď veriaci človek sa pred jedlom stíši k tichej modlitbe a polohlasne ďakuje Pánovi za pokrm. Skúsmo to aj my. Nebojme sa, že nás niekto podcení, posúdi, možno

nami aj opovrhne, ale nájde sa niekto, koho zaujme naša modlitba a opýta sa, kto si, ako je to, že sa aj verejne modli?

Spomeňme apoštola Pavla, ktorý ďakoval za chlieb na lodi pred všetkými (Sk 27:35) za mimoriadnych okolnosti. Pán Ježiš tak často ďakoval, keď lámal chlieb a dával ... (J 6:11).

Veriaci manželia so svojim 4 ročným dievčatkom boli na návšteve u neveriacich pribuzných. Keď ich pozvali ku stolu, dievčatko si zložilo ruky a ďakalo, až sa niekto z dospelých pomodlil. Aj keď nebývalo zvykom v tomto dome modliť sa pred jedlom, malé dievča si vynutilo, aby sa tu otecko pred jedním pomodlil.

Niekedy sa stáva, že i malé dieťa zahanbi dospelých, ktorí opomenú podávať sa Bohu za dary Jeho milosti na miestach mimo svojej domácnosti.

Naučme sa využívať príležitosti, aby sme hovorili ľuďom o spasení. Prosme Pána, aby nám pomohol dokázať sa ako Jeho ľud v práci, vo verejnosti, ako aj na iných miestach.

jč

Veriaci človek miluje Slovo, žije Slovom a vychádza v očakávaní požehnania Toho, ktorý ho posielal. Výdime von s dôverou, že Slovo Božie je schopné cez nás spalovať, udierať, skúšať a usvedčovať srdcia hriešnikov (Jr 23:29, Žd 4:12, Iz 55:11).

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

STÍN SKÁLY VELIKÉ V ZEMI VYPRAHLE

„Nebo bude muž ten... ako stín skály veliké v zemi vyprahlé“ (Iz 32:2).

Jak blahodárny je stín v době slunečního úpalu! Ale ktorý strom jej poskytne ve vyprahlé zemi, když sám nezadržiteľný hne nedostatkom vody?

NATANAEL hľadal svůj stín pod fíkem, v némž doufal (J 1:49). Jak duchovně vyprahlý byl tehdejší Izrael, stojící pod tíhou Božích soudů skrze pohanský Rím a Idumejce Heroda Velikého, s nimiž se dělili o politickou moc a osobovali si duchovní vládu ti, kdož se posadili jako samozvanci na „stolici Mojžíšova“! Byla tehdy oprávněná naděje v tom Izraeli, kde nikdo na příchod „rosy shûry“ nečekal? Mohl takovýto „fík“ se svým pochybeným stinem přinést skutečné ovoce pro Boha ve svém duchovním úpadku zákonické tvrdosti srdce, vyprahlosti ducha bez živé vody Slova a rozpolcenosti mesiášské naděje v rozdělené územní celistvosti? Byli ještě ti „praví Izraelští bez Iste“ v té době „pod fíkem“ či přímo v jeruzálemském chrámu? A přece je Pán nalézá a oni k Němu přicházejí! (J 1:46, L 2:25–38)...

Tak povolává Pán Natanaele prostřednictvím Filipa od tohoto fíku k sobě samému, aby mu poskytl jiný stín — „stín skály veliké v zemi vyprahlé“ v sobě samém (J 1:46–52)! Zde již není „fík“, ale „Skála“, která je zdrojem blahodárného stínu a záchrany před „sluncem spalující Boží svatosti a spravedlnosti“! Není to již více Zákon, ale Milost a Pravda, není to Mojžíš, ale Ježíš Kristus (J 1:15–17)! Onen „fík“ sám potřeboval k své spáse nutně onu „Skálu“, bez níž nemohl žít, růst, užít přínašet ve svém ovoci a stínu (1K 10:1–4–6)!

Není divu, že nakonec „fík“ — Izrael nutně vadne a usychá pro „skálu pohoršení“ na níž se urazili, pohrdnouvše jejím stínem a pramenem živé vody, když dali okázalou přednost zločinnému Barabášovi a pohanskému císaři před svým Králem (Ř 9:33, Iz 8:14, 1Pt 2:7, J 18:39–40, J 19:15)!

Místo Izraele vchází do zastínění „Skály veliké“ — do spasitelného požehnání Božího v Pánu Ježíši Kristu — CÍRKEV ze všech pokolení, jazyků a národů, která ke Skále přistupuje (1Pt 2:4), na Skále se vzdělává (1Pt 2:5), na Skále buduje (Mt 7:24) a sama je na skále Božího zjevení vzdělána (Mt 16:18)! Šťastný nový Natael — nové Boží stvoření z „vody a Ducha“ — BARTOLOMĚJ! Ale i ty a já!

(Ač již v současnosti není více v Izraeli duchovní naděje pro zavření Mesiašova podle Iz 53, Dn 9:25–26, 22:1–22, přece se opět navráti k němu milost Boží po uplynutí „času pohanů“ podle Ž 22:23–32, Mt 24:30–35, Ř 11:23–36, kdy dojde k zázraku oživení „uschlého fíku“, aby přece jen nesl a přinesl své ovoce Bohu!)

JONAŠ nalezl svůj stín pod břečtanem, z něhož se velmi rádoval (Jon 4:6). Právě tak intenzívne však prožíval své zklamání, když mu uschl a on, zmořený žhoucím východním větrem a ubitý palčivostí slunce, žádal sobě nakonec smrti (v. 8). Břečtan je výstižným obrazem lidské přirozenosti, která je plná sama sebe ve svém myšlení, cítění a snažení — a proto nemá a ani nemůže mít absolutně žádný smysl pro Boží myšlení, Boží srdce a Boží dobrou, libou a dokonalou vůli (Jon 4:2–5)! Človek v sebe věří a doufá, má své oblíbené sny, představy, přání a přesvědčení — a tak si zcela přirozeně vytváří svou vlastní „pravdu“ či „životní filozofii“ bez ohledu na Boha, nebo dokonce o Bohu samém či jeho exi-

stenci vůbec, takže jej nepotřebuje. Jonáši dokonce překáží! Jak vidíme u proroka, může dojít k podobnému stavu i u tzv. „Božích služebníků“, kteří slouží „ve jménu Božím“ ve skutečnosti sami sobě! Když potom dochází k nezdaru a ztracenotání veškerých i dobře míněných sňah, námahy a péče tohoto „lidského náboženství“, objevují se zcela zákonitě důsledky ve ztrátě trpělivosti, ve „zklamání Bohem“ a dokonce ve vzpourě vůči Bohu. **U Jonáše jde o výrazný projev aktivní vzpoury z naprosté neznalosti a nepochopení Božího srdce!** On však je naopak ryzí člověk ve své bezelstné upřímnosti (tedy ne jako byli farizeové a zákonici za časů Páně), takže celý jeho nezdar s břečtanem, v jehož stínu si hověl, očekávaje zničení Ninev. Byl vlastně projevem zcela mimořádné Boží milosti a trpělivosti. Jaká to milost, že láskyplný, slitovný a odpouštějící Bůh, tak dokonale rozumějící lidskému srdci, nastojil toho červu — aby Jonášův břečtan uschl! Jsi-li vskutku opravdový Boží, beze lsti, musí být, drahý bratře, sestro, každý tvůj břečtan, v jehož stínu si hovíš, dříve nebo později nějakým tím „červem“ zahuben — a to jen proto, aby mohl Bůh v tvém životě konečně zjevit ten pravý stín ve vyprahlosti tvé pozemské cesty a tvé nesmrtné duše! Je to stín Skály veliké, té skály, již přece nemůže žádný červ nahlodat a ohrozit, a která poskytuje dokonalé odpočinutí a jistotu, bez níž je lidský život tak ubohý (Mt 11:25 až 30)! Jaké to potěšení v našem drahém Pánu a Spasiteli! Jakým to Slovem učil Bůh ve své neskonale milosti konec Jonášovy vzpoury (Jon 4:9–11). Promluvil již podobně i k tobě skrize tvůj „břečtan“? Je to, co konáš „ve jménu Páně“, „pro Pána“ a „pro jeho čest“ skutečně činěno v Pánu a v jeho Duchu? Máš v tom všem pokoj Boží podle jeho slova?

Eliáš se usadil a nakonec i usnul ve stínu jalovce, žádaje si rovněž smrti v těžké deprezi vědomí své vlastní nemohoucnosti pod kleštou všech svých předchůdců (1Kr 19:4–5). Takový „hrdiná víry“ na nikoli svých, ale vskutku Božích cestách! A nakonec jej vidíme na cestě „vyprahlé zemi“, kde klesá pod naprostu nedostatečný stín ubohého jalovce... Je tam, kam ho Bůh neposlal, ale kam ho vyhnal strach před pomstou bezbožné Jezábel. Opět výstižná ukázka lidské přirozenosti, která je plná sama sebe, ale tentokrát své vlastní rozumové omezenosti a omylosti, své křehkosti a slabosti ve zkouškách a vlastní hříšnosti, v níž dezertuje od svěřeného poslání. Ve svém vědomí neschopnosti jakékoli služby Bohu a lidem hledá své odpočinutí na špatné adrese. Nelze se ukryt do stínu vlastní mdloby a slabosti a v něm hledat alibi pro svou nečinnost a vyloženou nechut jít věrně dál po Božích cestách — a dokonce v tomto stavu „usnout“! **U Eliáše jde o výrazný projev pasivní vzpoury proti Bohu, který je neomluvitelným rysem nevěry.** Eliáš přestává vidět Boha, přestává slyšet jeho slovo, až naopak zemdlí tím, že vidí jen nepříznivé okolnosti, je zaujat svou vlastní bezmocností a, žel, věří slovu Jezábel, aniž popřeje nadále svůj duchovní sluch Boží řeči! Opět vidí Bůh ryzost a bezelstnou upřímnost svého zemdlého služebníka, takže přichází v pravý čas se svou milostí v probuzení, občerstvení a nasycení, aby jej znova povolal, posilnil a zmocnil! Odvádí jej od jeho jalovce a vede pod „stín Skály veliké“ na horu Oreb, kde Eliáš zakouší vystrojení od Boha k slavnému završení svého, Bohem mu svěřeného prorockého poslání (1Kr 19:15–17)!

Kolik věřících lidí podobně duchovně živoří a spí pod stínem jalovce svých duchovních deprezí, hořkosti, stýskání, žalob a reptání — aby později upadli do duchovní otuplosti srdce a lhotejnosti k Božímu dílu. Bratře, sestro, najež a napij se, neboť máš ještě „dlouhou cestu Boží před sebou“! Opust stín svých „jalovcových“ (či lépe — jalových!) výmluv na svou nemohoucnost — přestaň se dívat na sebe a na své „jezábelské“ okolí, ale svěř se v naprosté upřímnosti svého srdce se vším, co prožíváš, „stínu Skály veliké“ ve své — snad nyní v současnosti ještě „vyprahlé zemi“ — svému drahému Pánu a Spasiteli. Na Něho hled, Jím se zabývej, Jemu důvěřuj a v poslušnosti víry věrně stůj na svém místě, kam tě On postavil! (Žd 3:1–2, 12:1–2)! Dnes není „čas ffků“, ani „břečtanů“, tím méně „jalovců“! Vždyť se „připozdívá a den se nachyluje“ — a ty přece patříš k „lidu, očekávajícímu svého Pána“!?

Kk

ZA NÁS!

„...že Kristus umrel za nás, keď sme boli hriešní“ (R 5:8). Tieto slová píše apoštol Pavel. Za koho umrel Pán Ježiš? Z a n á s! Dve krátke slová, ale čo sa všetko skrýva v nich?! Na koho obracajú pozornosť? Ukazujú na Pána Ježiša a na Jeho prehorskú smrť na križi. A čo nám hovorí križ? Križ nám hovorí, že Pán Ježiš trpel za nás. On, „ktorý nikdy hriechu neučinil, zomrel za nás“, píše apoštol Pavel. Áno, to je „slovo križa“, tajomstvo lásky Kristovej.

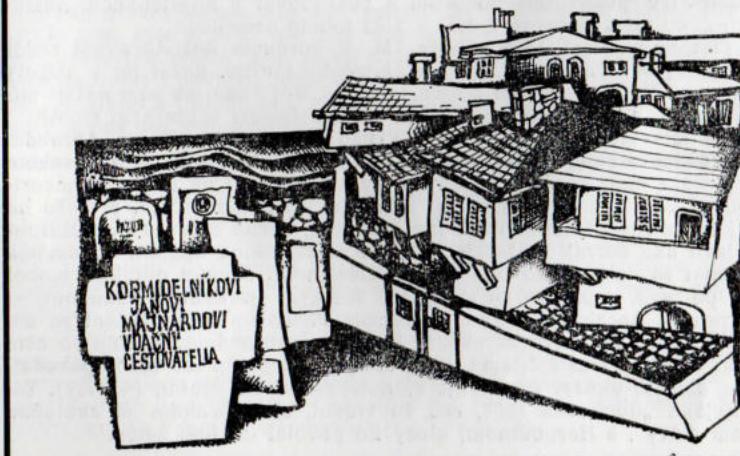
Aby sme pochopili jeho hlbku, hlbku Kristovej lásky, ukážme si na nasledovnom príklade, skutočnosti.

Na cintoríne v jednom primorském meste stojí nádherný náhrobny pomník v podobe križa. Na mramorovej tabuľke na podstavci stojí zlatými písmenami napísaný tento nápis: „Kormidelníkovi Jánovi Majnárdovi vďační cestovatelia.“

Ján Majnárd bol kormidelník na parníku, ktorý sa kedysi plavil z Detroitu do Bussala. Bolo to jedného pekného letného odpoludnia. Loď bola plná cestujúcich. Zraza začal od spodku lode prenikat dym. Na lodi sa ozval krik: „Horí“. Cestujúci, najmä muži, sa dali do hasenia požiaru. Ich snaha bola však märna. Na lodi sa nachádzalo veľké množstvo smoly. Keď cestovatelia videli, že nemôžu oheň uhasiť, príbehli v zájťalstve ku kormidelníkovi a pýtajú sa, ako je ešte ďaleko do Bussala? Odpovedz' znala: „Jeden a pol míle.“ „Za akú dobu môžeme túto vzdialenosť prekonat?“ Kormidelník odpovedá: „Za 45 minút!“

Vydesení cestovatelia sa zbehli do prednej časti lode. Kormidelník Ján Majnárd ostal verne pri kormidle, hoci sa plameň valil po celej zadnej časti lode. Napriek nebezpečiu istej smrti tento statočný človek tam zotrval po celú dobu a na volanie kapitána, či môže uprostred hrozných muk ešte aspoň päť minút vydržať, odpovedal tento hrdina: „Chcem s Božou pomocou!“

Vlasy kormidelníka boli spálené, šaty zhoreli, pravá ruka zuhoľnatela. Lavou rukou však držal pevne kormidlo a loď šťastne doviedol k brehu. Všetci dovedna boli zachránení, len on zostal pri kormidle mŕtvý. Hrdinského Jána na jeho poslednej ceste vyprevádzalo celé mesto. Keď jeho ohorené bezduché telo spúšťali do hrobu, v očiach prítomných boli slzy vdăky za záchrannu.

Zachránení sa zložili na jeho pomník a napísali: „On zomrel za nás.“
Pravda, tento kormidelník bol len hriešný človek, ako my, a tak nemohol viac zachrániť len časného život tých cestovateľov, ktorí boli na lodi.

Ale náš Spasiteľ — Pán Ježiš — zachránil všetko ľudstvo pre večnosť. On trpel a zomrel za nás, za mňa i teba, milý čitateľ!

Volil poníženosť, trnístú cestu, pod krížom klesal, od učeníkov bol opustený, bičovaný, plávali na Noho, posmievali sa mu. Nakoniec nebeskému Otcovi odovzdal svojho ducha. Toto všetko urobil za nás. A čo urobíme teraz my pre Noho? Kde je naša slza vdakys a naša oddanosť za jeho Božiu lásku? Pán Ježiš nezomrel za nás len ako nejaký martýr, ale ako Zmierca, Vykupiteľ, Spasiteľ. Zomrel, aby nás zlorečených a zatratených vykúpil zo večnej smrti a moci hriechu.

Ked v slovách „za nás“ vidime milosť Božiu a lásku Kristovu, nezostávame v starom spôsobe života! Kto zostáva svojovoľne v hriechu, Božiu milosť a lásku Kristovu berie nadarmo a táto sa potom stáva pre neho súdom.

Láska Kristova nech nás vedie k pokániu, poslušnosti, pobožnosti a oddanosti Jemu!

-šm

PÁN JEŽÍŠ A ABRAHÁM

V 8. kapitole evanjelia Jánovho čítame o zvláštnom rozhovore Pána Ježiša so Židmi, v ktorom počujeme takéto výroky: „Abrahám, váš otec, spliesal, aby videl môj deň, aj videl a radoval sa. Vtedy mu povedali Židia: Ešte nemáš ani päťdesiat rokov a Abraháma si videl? Ježiš im povedal: Ameň, ameň vám hovorím, že prv než bol Abrahám, som ja.“

Teraz nie je rozhodujúce, z akého popudu vznikol tento rozhovor, ale to, čo nám odkrýva. Ked Pán Ježiš hovorí o Abrahámovi, ktorý videl jeho deň, Židia tomu rozumeli, že teda sa s Abrahámom stretol. Pán to nevyvracia, ale potvrdzuje, že je skôr ako Abrahám. Kde bol skôr? Bol u Otca, ktorý ho poslal na zem (J 8:42), ale bol aj na tejto zemi. Nemohol im túto skutočnosť ďalej priblížiť, pretože takúto pravdu nemohli zniesť. Aj to už stačilo, aby zodvihli kamene, chcúc ho ukamenovať.

Je to však podklad k tomu, aby sme sa mohli z tohto zorného uhla podívať na niektoré udalosti v živote Abrahámovom a pokračovať v myšlienkach, nastolených v článku „Pán Ježiš je rovný Bohu“ v 1/82 tohto časopisu.

Najprv si čítame udalosť 18. kapitoly 1M. V horúcom dni Abrahám sedel v tieni svojho stánu, keď zazrel nedaleko stáť trochu mužov. Bežal im v ústrety a poklonil sa k zemi. Potom jednému z nich hovorí: „Môj Pane, ak som našiel milosť v tvorých očiach...“ Prečo si vyberá jedného a nehovorí k všetkým trom?

Oslovený muž je zvláštny. V 13. verši ho Písmo nazýva Hesopodinom. Abrahám v 25. verši zase sudcom celej zeme. Nič mu nie je nemožné, ani to, aby vekom starí Abrahám a Sára mali syna. Je to aniel? Ved o anjelovi by Písmo nehovorilo ako o Hesopodinovi, sudcovi celej zeme! Boh Otec to nemohol byť, pretože ho nikto z ľudí nikdy nevidel. Mohol to byť iba Boží Syn, večné Slovo, Pán a Hesopodin, ktorý sa zjavil ako človek vo zvláštnom tele so zvláštnou úlohou. Spomeňme si, že po vzkriesení sa osláveného tela Pána Ježiša mohli učenici dotýkať, mohol v ňom prijímať potravu, a predsa sa vymykalo všetkým fyzikálnym zákonom.

O tomto stretnutí Abraháma s Pánom Ježišom Písmo hovorí: „Ukázal sa mu Hesopodin“ (18:1). Kedy sa prvýkrát ukázal Hesopodin Abrahámovi? Bolo to ešte v Úre Chaldejov. V 1M 12:1 sice čítame iba o tom, že Hesopodin mu niečo povedal, ale že sa mu pri tom aj ukázal vysvetľuje omnoho neskôršie Štefan (Sk 7:2). Teda to nebola nejaká „duchovná reč“, reč vo videní, ale Abrahám sa skutočne stretol s „Bohom slávy“, s Hesopodinom, ktorý ho povolal do inej zeme.

Potom sa mu Hesopodin druhýkrát ukázal až o niekoľko rokov neskôr, keď po dlhšom pobytu v Chárene prišiel až k dubu Môre pri Sicheme. Tomuto zjavenému Hesopodinovi Abrahám postavil oltár a vzýval jeho meno, a to nie raz. Znovu a znova Hesopodin prichádzal k Abrahámovi a **odchádzal od neho hore** (17:22). Preto ho hned poznal, keď sa ešte s ďalšími dvomi anjelmi ukázal pred jeho stánom v dúbrave Mamreho. Preto s Hesopodinom vyjednával ohľadne zničenia Sodomu.

Inak to bolo v spojitosti s obetovaním Izáka. V známej 22. kapitole čítame niekoľkokrát, že Hesopodin zavolał na Abraháma z neba. Teda nikoho nevidel, iba počul hlas, na ktorý vždy odpovedal: „Tu som!“ (Pripromňa nám to skúsenosť mladého Samuela). Mohla by sa vyskytnúť myšlienka, že v tomto prípade sám Boh Otec hovoril s Abrahámom, keď šlo o obetovanie Izáka. Ale verše 11 a 15 nám vysvetľujú, že to bol „aniel Hesopodin“. Tento „aniel“ najprv hovorí v tretej osobe: „...teraz už viem, že sa bojiš Boha“ — akoby posol od Boha vyriadoval odkaz, ale pokračuje „a neodoprel si mi ani svojho syna“ i keď by sme očakávali slová „neodoprel si **mu**“ (tzn. Bohu). Tento aniel Hesopodin bol vlastne sám Boh, Hesopodin, ten istý Pán, ktorý sa mu ukázal v Úre.

Abrahám videl deň Pána Ježiša Krista. To, že osobne videl Pána Ježiša, sme si stručne pripomenujeli z niektorých udalostí v 1M. Ale aký to **deň** Pána Ježiša videl? Abrahámovi bolo zasľúbené, že v jeho semene budú požehnané všetky národy zeme. Tým zaslúbeným semenom bol Kristus, ako to vysvetľuje apoštol Pavol (Ga 3:16). Izák neboli týmto semenom, Izák nesmel zomrieť na hore Morija. Tým jediným semenom Abrahámovým, v ktorom sú požehnané všetky národy zeme, je Pán Ježiš, ktorý musel zomrieť na hore Morija a pahorku zvanom Lebka (Golgota). „Videl“ Abrahám tento deň smrti Pána Ježiša, ktorý sa stal základom spasenia pre všetkých ľudí žijúcich v dobe milosti? Ako ho videl a kedy sa radoval, to Pán Ježiš nepovedal. Abrahám videl aj ďalšie skutočnosti. Žil ako pútnik a cudzinec v stánoch, pretože očakával nebeské mesto v nebeskej vlasti (Zd 11:10, 16). Videl deň Pána Ježiša Krista, v ktorom budú vzkriesení vykúpení a vychvátení Pánovi v ústredy? Videl ten deň, keď Pán Ježiš vstúpil do „lona Abrahámovho“, do raja v ríši mŕtvych, aby zvestoval evanjelium svojho víťazstva nad satanom a tedy i smrťou a peklom?

To všetko sa dozvieme vtedy, keď budeme „stoliť“ s Abrahámom, Izákom, Jakobom a ďalšími v strede s Pánom Ježišom. Ale teraz sme veľmi šťastní, keď nám Pán otvára Písma, aby sme vedeli, čo o ňom písal Možiš (Lk 24:27) a tiež počuli jeho hlas k nám tak, aby sme ho poslúchali ako Abrahám. Ako Abrahám veril Pánovi a podľa jeho slova konal, aj my máme veriť, ved sme „semenom Abrahámovým“, dedičmi jemu daného zaslúbenia (Ga 3:29) v Kristovi. Budeme aj my „pútnikmi a cudzincami“, lebo očakávame skôrý príchod nášho Pána a miesta, ktoré je pre nás pripravené.

Pred rokmi sa na rieke Hudson potopila loď. Bolo treba ju vyzdvihnuť a odtiahnuť. Pokúšali sa o to niektorí odborníci, ale mŕne. Jedného dňa prišiel na miesto havarie istý muž a povedal: „Ja nie som odborník, ale pokúsim sa loď vyzdvihnúť.“ Sústredil mnoho ľudov na rieku. Pri poklese hladiny podložil pod loď silné reťaze, ktoré upevnil na člny. Ked sa hladina zošísla, loď bola refazmi vyzdvihnutá a odtiahnutá preč.

Tento muž mal úspech, pretože využil veľkú silu vody v rieke. Uvedomujeme si, že aj naša sila je nedostatočná, ak máme byť niečo platní v plnení vzniesenej úlohy privádzat zajatcov hriechu k Božiemu Synovi a k jeho výkúpeniu. K tomu nevyhnutne potrebujeme byť vystrojení silou svätého Ducha, ktorý pride na vás a budete mi svedkami...“ (Sk 1:8).

DARY DUCHA SVATÉHO

Přemýšleme-li o Boží milosti, dané nám skrze Ducha svatého, nemá to být v tom smyslu, že bychom chtěli vystihnout jeho tajemství, nebo jeho působení podrobit jakémusi „rozboru“. On je nevystížitelný a nelze jej „zkoumat“ žádnými analytickými metodami.

Můžeme však otevřít svá srdce a myšlení usměrnit pokorou. Svého ducha umět v hluboké úctě, skromnosti a touhu po zkušenosti jeho skrytého působení oprostit od jakéhokoli způsobu „manipulace“ s dary Ducha sv. Ty si totiž nemůžeme vybrat, ale On sám je podle své vůle udělil. „Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně, jak sám chce“ (1K 12:11).

Podnět k zamyšlení nám dává znepokojení, které říší někteří křesťané hlásáním nezbytnosti „křtu Duchem svatým“, projevujícím se viditelně tak zvanými „charizmaty“. Při tom mní zejména mluvení jazyky, moc uzdravování a činění divů.

Ptejme se Písma, co o tom říká.

1. Duch svatý je DAR BOŽÍ. (Sk 2:38; 8:20)
2. Duch svatý OBDAROVÁVÁ. Věřícímu jsou udělovány DARY DUCHA SV.
3. Nejsou tajemstvím — neboť je psáno: „O duchovních pak darech, bratří, nechci, abyste nevěděli...: (1K 12:1) a „rozdílní jsou darové, ale tentýž Duch“, (1K 12:4). „Jeden každý svůj vlastní dar má od Boha...“ (1K 7:7).

Jíž tento výčet biblických citátů postačí, aby odkázal do příslušných mezi každého, kdo by chtěl rozhodovat, které dary Ducha sv. „musí“ křesťan mít, „aby byl křesťanem“.

Nejprve se zabýváme otázkou: **Co je „charizma“?**

Přejdeme-li po stopách tohoto řeckého výrazu, zjistíme:

- A. Charizma = milostivý dar, nebo také „dar milosti“. Je odvozeno od slova „charizmai“ = darovati, a je příbuzné slovum „charis“ = milost a „chara“ = radost. V původním znění tedy vyjadřuje DAR, KTERÝ PŮSOBÍ RADOST.

Původ je v Boží milosti a zprostředkovává jej Duch svatý.

- B. Pro tutéž skutečnost používá ap. Pavel i jiné výrazy:

„Pneumatikos“ — duchovní dary,
„Diakoniai“ — služby, přisluhování,
„Energemata“ — působení moci (1K 12:1—6).

Tím je řečeno, že výraz „charizma“ nelze úzce spojovat jen s některým vybraným darem Ducha sv. (pokud možno s nejnápadnějším, jak se neprávem činí).

Nezaujatým studiem biblického textu u 1K kap. 12 až 14, ... 12 a 1Pt 4:10—11 dojdeme k několika závěrům:

1. Přítomnost Ducha sv. v církvi i v jednotlivých údech je zásadní skutečností a samozřejmostí.
Bez Ducha sv. není křesťana ani církve.
2. Dary milosti („charizmata“) nejsou tu jevem výjimečným, omezeným na vybraný okruh jedinců, ale nutnou skutečností duchovního života sboru.
3. Smysl obdarování je v tom, že jednotlivec bývá Bohem volán **k určité službě ve sboru** (církvi) a současně je k této službě uschopňován.
4. Při zrodu církve Kristovy byly některé projevy neobyčejně vzrušující. Mnohým čtenářům uniká třeba to, že mluvení jazyky o letnicích bylo jiného charakteru než později v Korintě. (Neučený apoštolé mluvili řečmi jiných národů, a to srozumitelně.) Jak došlo ke „korintskému typu“ mluvení jazyky, (extatickému projevu) — není známo. Avšak Pavel více cení projevy Ducha v každodenním životě sboru, než ve výstředních projevech. Velmi důrazně varuje před omyly a zneužíváním. Mluvení jazyky v korintském sboru podmiňuje darem výkladu a kontrolou sboru — tzn. srozumitelností.

5. Pokud jde o pořadí „důležitosti“ či „velikosti“ duchovních obdarování, zjistíme, že takto vůbec nelze dary milosti rozdělovat. Všechny bez rozdílu mají **služebný účel**, jsou „**těhož Ducha**“ a „**v témže Duchu**“. Hlavní cíl je totiž užitek církve (sboru), zapojený v jednom Duchu, vzájemné doplňování, budování sboru („vzdělávání“), aby jedni o druhé pečovali, aby nebylo rozkolů atd.

6. Každý věřící člověk je v podstatě „charizmatik“, neboť je obdarován Boží milostí. (Narozen z Ducha, má Ducha Kristova, jistotu spasení, synovství atd.)
7. Zkušenosť však říká, že ne každý křesťan žije na úrovni Bohem daných možností. Tam, kde převažuje vliv těla, se duchovní stránka dostává do útlumu. Duch sv. je „zarmucován“, „uhašován“.
8. Dary milosti nejsou pro sebeuspokojení jedinců, či skupin, kteří se třeba domnívají, že „přerostli“ duchovně ostatní. Křesťan, který si to myslí, ztrácí biblický smysl, stává se výstředním, neboť jeho dar není doplňován dary ostatních. Dlužno zde připomenout obraz církve jako „těla“ v jeho rozdílnosti a přece úzasně „jednotě“ všech činností.. Jestliže dary neslouží sboru a nejsou jím kontrolovány, pak nemají ceny. (Duchové proroků prorokům poddání jsou. Bůh není původ nepořádku, ale pokoje...)

9. **Nad projevy všech darů, i těch nejnápadnějších** — jak jsou uvedeny ve 13. kap. 1K (andělské jazyky, poroctví, známost, víra, divy, askeze, skutky) — stojí **LÁSKA**.

Jakýkoli projev „duchovní vyspělosti“ BEZ LÁSKY je bezcenný: „A lásky kdybych neměl, nic nejsem, nic mi to neprosívá“.

10. V usilování o dary dává ap. Pavel přednost vědomému myšlení z Ducha — totiž poznání z Ducha před mluvením v Ducha, a to i v oblasti modlitby. Modlitba „s vědomou myslí“ je užitečnější než modlitba duchem (1K 14:14—19).

11. „Glosolalie“ (extatické mluvení) skrývá nebezpečí zcestného hodnocení. A to proto, že se může jednat o jev psychofyzický. „Mluvení jazyky“ není omezeno jen na křesťany letničního směru, ale je rozšířeno také u jiných náboženství. Jsou mu nakloněni lidé určitých duševních dispozic a není jisté, zda se jedná o projev „Ducha shury“, či ducha člověka, anebo dokonce „ducha zdola“.

Míra rizika omylu je neobyčejně vysoká a lze ji dle slov Pavlových vyjádřit i matematicky: Je to poměr 5:10 000!

12. Ze souvislosti dopisu korintskému sboru vyrozumí nezaujatý čtenář, že důraz není kladen na extrémní — nápadné, senzační, ohromující — projevy Ducha sv., ale na ochotu přijímat vyučení Božího slova.
Podtrhuje se míra duchovního pokroku a schopnosti zkoumat hlubiny Boží a pochopit sounáležitost lidu Božího, projevující se v usilování o jednotu Ducha ve svazku pokoje (Ef 4:1—7).

13. Z uvedeného vyplývá, že by upřímný věřící křesťan měl více dbát o nesení ovoce Ducha — o lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobroru, věrnosti, krotkost, středmost (Ga 5:22) než o dary Ducha svatého, jimiž neobyčejně vzrůstá jeho odpovědnost před Bohem, jak a k jakému cíli s nimi nakládá (Mt 25:14—15, 23, 26—29)! — ek

Mnohí křesťania působia dojmom, ako by sa topili v bahne duchovnej neplodnosti, tak ako apoštolovia v čase medzi ukrižovaním a letnicami. Z tohto obdobia nie je zachytený ani jediný prípad odvážneho svedectva alebo úsilia o ziskavanie duši. Keď prišli letnice a oni boli naplnení svätým Duchom, potom už mali silu, ktorá bola neporaziteľná a v ich srdciach horel oheň, ktorý len smrť mohla uhasiť. Pomazanie svätým Duchom je to, čo mení zbabelosť na odvahu, neplodnosť a silu pri svedectve strateným.

VYDAJTE SVOJE TELÁ

Význam kresťanského učenia o ľudskom tele sa nejlepšie ocení na pozadí starovekého pohanského myslenia. Pavlovi pohanskí súčasníci sa divali na telo ako na neblahú prekážku, akési nutné zlo. Grécki mystielia opisovali telo ako žalár, väzniaci ľudského ducha. Epiktetos, stoický filozof, povedal, že je úbohou dušou „zakovanou“ do tela.

Škodlivosť takéhoto názoru sa najlepšie prejaví pri pohľade na jeho etické dôsledky. Na jednej strane viedol k fałosnému asketizmu, usilujúcemu sa potláčať telesné potreby a žiadosti. Malo sa za to, že mysel sa môže kultivovať iba tak, že sa telesné žiadosti potlačia. Na druhej strane tento pohanský názor na telo viedol k hrubej nevazanosti a nemravnosti. Ludia dôvodili: iba pestovanie ducha a duše je dôležité, čo sa deje s telom, je ľahostajné. Prečo teda nedaf voľnosť všetkým jeho túžbam?

Aj pri povrchnom čítaní Nového zákona nemôže ujsť, že učenie Prvotnej cirkvi sa v tomto ohľade zásadne líšilo od pohanského Grécka. Je zrejmé, že také základné pravdy ako je „inkarnácia“ (vtelenie Syna Božieho), alebo vzkriesenie z mŕtvych, nie sú možné bez vysokého ocenenia tela. To, že Boh prebýval v tele, navždy posväčuje túto fyzickú stránku Ľudskej existencie. Podobne aj úvahy o „oslávenom tele“, ktoré bude podobné Pánovi, mali by mať pri nás trvalý účinok.

Aby sme presnejšie vyjadrili naše stanovisko o svätosti tela, pozrieme sa na tri dôležité výroky apoštola Pavla.

1. Telo Pánovi (1K 6:13)

Ako vždy, aj týmto slovám musíme sa snažiť porozumieť v ich kontexte.

Pavol odráža útoky nesprávneho učenia v súvislosti s telesnosťou v korintskom zbere. Tamojší veriaci, bezpochybne ovplyvnení vtedajšou filozofiou a poškvŕňovaním nemravným životom svojho okolia (Korint bol v tom neslávne známy) tvrdievali, že povoľovať telesným chúťkom nebolo v rozpore s kresťanským životom. Mali za to, že nebolo na závadu uspokojovať svoje telesné žiadosti a ich argument bol asi takýto: Kedže pokrm a nápoj sú na to, aby uspokojili potreby tela, potom aj uspokojenie pohlavných túžob je naskrize oprávnené a nemáme sa mu vyhýbať.

Na to Pavol odpovedá jednoznačne, že takéto temné myšlienky a obyčaje sú založené na úplne zvrátenej a nekresťanskej etike. Vychádzajúc z argumentov niektorých svojich odporcov dôvodí Pavol: „Aj keby sme, kvôli diskusii, pripustili, že s pokrmom sa nespája nič nemravné, nemôžeme povedať inak, než že smilstvo je nemravné. Pre kresťana základný fakt je práve v tom, že telo patrí Pánovi. Uspokojovanie hladu a smädu je jedna vec, mimomanželské uspokojovanie pohlavných túžob je hrubý hriech. Je to v skutočnosti svätohrádež a znamená okrádanie Krista o čosi, čo patrí Jemu samému, pretože telo je Pánovi.“

Zároveň však pripomeňme, že aj neukázené uspokojovanie hladu a smädu je v živote kresťana hriechom (1K 6:10, R 13:13–14, Tit 1:12–13). Obžertstvo a opilstvo sú Pánovi také protiné ako smilstvo. Nebude tiež od veci uvedomiť si, že slová Pavlove o tom, že telo patrí Pánovi, hoci obzvlášť odsudzujú smilstvo, týkajú sa aj pestovania hrievných žiadostí, chlívneho pohľadu, záujmu o necudné obrázky a pornografickú četbu. Dobre robíme, ak sa riadieme zásadou — „Učinil som zmluvu so svojimi očami...“

Skôr než sa obrátime k druhému Pavlovmu výroku, všimnime si, že plati aj opačný vzťah „... Pán telu“. Čo tento zvláštny výrok znamená? Pavol chce asi ukázať, že si nemôžeme dobre uvedomiť nádherné možnosti Ľudskejho tela oddelene od Pána. Spasenie nesie so sebou blahodárne účinky aj pre telo, okrem duchovných požehnaní. Ako

povedal istý kresťan — „Milosť je najlepšou kozmetikou.“

2. Vaše telo je chrámom sväteho Ducha (1K 6:19)

Tu je opäť zdôraznená svätość ľudského tela. Tieto slová sú pokračovaním výroku o tom, že telo patrí Pánovi. Boli zrozumiteľné ako Židom, tak pohanom v Korinte. Mesto bolo plné svätýň pohanským bohom. Židia zase mysleli na chrám jeruzalemský. Apoštol volí slová starostlivo. Nepoužil grécke hieron, všeobecný termín pre chrám a jeho okolie, lež na os, slovo označujúce svätynu. Pokial by šlo o chrám jeruzalemský, toto slovo by označovalo svätynu svätých. Tým je povedané toľko, že naše telo je svätynou Ducha sväteho. Táto pravda by mala mať posväcujúci účinok i na toho najtelesnejšieho kresťana. To pomyslenie, že Boh, ktorého nebesia nebies nemôžu obsiahnuť a ktorý nebýva v chrámoch učinených rukou (2 Pa 6:18, Sk 17:24), sa milostivo približuje k človeku, aby v jeho vykúpenom tele skrze svojho Ducha prebýval. To je o to významnejšie, že tento výrok o prebývajúcom Duchu svätom sa nachádza v epištole adresovanej zboru s takými prejavmi telesnosti a rôznic, ako bol korintský! Jasný záver, ktorý je v súhlase s celkovým učením N. Z. je taký, že Duch svätý prebýva v každom veriacom človeku bez výnimky. Vo všetkých, ktorí veria v Krista ako v svojho Spasiteľa. Inými slovami, na telo každého kresťana sa treba dívať ako na svätynu Boha samého.

Avšak hoci všetci veriaci sú príbytkom Ducha sväteho, neznamená to, že všetci rovnakým spôsobom okúšajú Jeho plnosť. Aby sme použili ilustráciu — je to tak, akoby Duch svätý bol hostom v dome, ktorý je spolovice zaplnený všelijakým „haraburdím“, alebo v dome, v ktorom nejedna miestnosť je pre Neho uzamknutá. **Je sice obyvateľom, nie však pánom takého domu.** Mamejú toto na mysi prechádzame na treći veľký výrok.

3. Vaše telo je živou obeťou (R 12:1)

Ako môže byť obeť „živá“? Podľa našich predstáv je obeť usmrtená, položená na oltári. Opäť si treba uvedomiť

súvislosti. Po tom, čo kresťanom v Ríme Pavol predložil dôkladné učenie o spasení v Kristu, volá ich teraz k posväteniu, odovzdaniu sa. Akoby im povedal: „Počuli ste, čo Boh urobil pre vás, aká bude vaša odpoveď?“ Jediná správna reakcia je vyslať svoje telá Bohu, aby sa stali riečiskom požehnania a nástrojmi na konanie dobra v Jeho rukách.

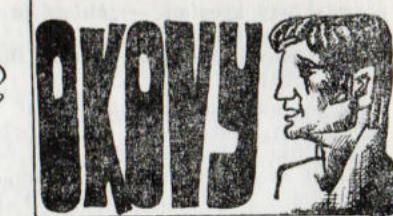
Casy mŕtvych obetí a dymiacich oltárov patria minulosti. Obeť Golgoty dokonale uspokojila spravodlivosť Božiu. Dnes treba „živú obeť“ - bezpodmienečne vydanie našich vykúpených tel Spasiteľovi do Jeho služby. Znamená to obetovať moje srdce, ruky, nohy, ústa, seba celého, Kristovi. To je praktický prejav, že moje údy sú údami Kristovými (1K 6:15).

Pavol spresňuje svoju výzvu slovami „svätá, príjemná Bohu.“ Myslí tým, že telo, ktoré obetujeme, musí byť sväté. Musí byť čisté, nepoškvrnené hrievnymi praktikami a oddelené pre posvätenú službu. Príjemná Bohu. V starozákonnej dobe obete mali byť bez vady. Ešte stále to platí. Iba to najlepšie je pre Boha dobré.

Tu je tajomstvo duchovnej svätoľuby. Nie v kolobehu rituálu, chodenia do zhromaždenia, ale v obetovaní svojho tela Pánovi! On, ktorý raz stánil medzi nami vo svojom svätom tele, teraz túži po tom, aby svoje milostivé úmysly mohol uskutočňovať skrz naše Jemu vydané telá.

sprac. mk

**V ŽIVÚ OBET
SVÄTÚ
A LÚBU
BOHU**

(pravdivý příběh)

Mladá žena bere dopis stále do rukou. Jak jinak je to tam napsáno než tenkrát... Tenkrát?

Jak je to už dávno, co od ní odešel muž! Nikdy nezapomene, jak tenkrát přišla večer unavená domů z práce a našla otevřenou prázdnou skříň. Neschopná jakékoliv úvahy zdvihla složený papírek, který v ní ležel, a před očima se jí rozmazaně mluhala slova:... už jsem to nemohl vydržet... asi jsme se brali příliš brzy... nesnesitelné okovy...

Okovy? Jejich láska? Přece si dříve tolík rozuměli! Napomenutí rodičů, že jsou ještě příliš mladí a nezralí pro manželství zamílovaní lidé jako oni nebrali vážně a se smíchem šli dál.

Když se objevily první problémy, pokoušeli se je zvládnout společně. Diskutovali o nich po celé noci a vždycky našli východisko.

Ale potom — poznenáhlou — se oba stávali podrážděnými. Zvyky, které dříve blahosklonně přehlíželi, se staly nesnesitelným břemenem.

„To musíš pokaždé nechat zubní pastu otevřenou?“ — „A ty? — Musíš po každé roz házet své věci po celém bytě?“ Byly to maličkosti, ale přesto pozvolna „otrávily“ jejich mladou lásku.

Stále častěji se stávalo, že po každém takovém střetu vztekle bouchl dveřmi a odešel. A když se pak vrátil pozdě v noci, otočila se k němu vzdorovitě zády: „Kdepak, miláčku! Nejprve se musíš změnit!“ A tak jeho ochota ke smíření znova uvázla v pasti.

A tak to postupovalo až do dne, kdy utekl.

Její neschopnost pochopit se změnila v hněv, pak v zoufalství, přešla do deprese — ne bez těžkých bojů, se změnila v bolestné poznání vlastní viny.

Vina! Jako obrovská hora se před ní tyčily výčitky, tížily ji a nedovolily jí volně dýchat. Jak ráda by teď na svého muže zavolala: „Teď už to vím. Vím, že jsem chybila, nezlob se, že jsem tě zklamala! Prosím, odpusť! Prosím, vrat se!“

Ale marně. Nikde ho nemohla zastihnout, dal si záležet na tom, aby ho nezastihla. Nemohla zpět, nic se nedalo napravit.

Až dnes tento dopis!

„Vím, že jsem se na Tobě prohřešil.“

Jaký zvláštní výraz — „prohřešil“! Ten přece nikdy předtím nepoužíval.

„Trvalo to dlouho, než jsem poznal svou vinu.“

I on se potýká s „vinou“, která jí tolík tíží a se kterou se dodnes nedokázala vypořádat.

„Setkal jsem se s Pánem Ježíšem. Stala se mně jasná Boží svatost a láska...“

Ach, ty můj poklade, on se stal pobožným...

„Víš, co to znamená, muset žít s velkou nevyřešenou vinou?“

Ó ano, to zakouší dodnes!

„Víš, jak je to úžasné, když je vina odpuštěna?“

Ne, to dosud neví.

„Pán Ježíš nesl na kříži naši lidskou vinu. Kdo se k němu v modlitbě obráti, vyzná mu viny svého života a prosí za odpuštění, získá je. Tak je to napsáno v Bibli. A je to pravda. Teď bych však chtěl poprosit o odpuštění i Tebe. Můžeš — a chceš mi odpustit, čím jsem se provinil?“

Ó, ano, ano, chce — s pomocí Boží! A chce jít stejnou cestou — cestou k odpouštějící lásce — cestou s Pánem Ježíšem, který dokázal pomoci i jím.

připr. tp

DO
NOVÝCH

ŽITIA
PRIESTOROV

o nových žitia priestorov
poznovu razí koľaj, smer,
náš Pán a vodeca stály.
Do nových skúšok, do bojov
sú dokorán zas krídla dvier,
do južných pohôd, na sever,
do krásnych smelých diaľí...

Stratené roky, týždne, dni
nemožno nájsť už. Ničak nie.
Sú kdesi v časoch morí.
Jak za nimi sa stiska, cnie,
že uhýba po nich ovocie,
ako len krúši, morí.

Len žitia nové priestory
ich čaro opäť zblížia
a neumoría úplne.
Možnosti nové, staré skrižia,
temnosti sily neublížia,
čas ked má práce náplne.

Vkročmeže do ich komnát, siení,
Pán ked to náka dáva
a svetlom tváre vpredu je.
Práca nech preňho neustáva,
z činov Mu viacej kvitne sláva

a zdobi žitia alejel
Do nových žitia priestorov
poznovu razí koľaj, smer,
náš Pán a vodeca stály.
Do nových skúšok, do bojov
sú dokorán zas krídla dvier,
do južných pohôd, na sever,
do krásnych, smelých diaľí...

jk

STOPI KÉ KŘÍŽI

SERIÁL 23

MASFA

Uslyšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se příchodu Filistinských... Vzav tedy Samuel beránka jednoho, který ještě ssál, obětoval ho celého v oběť zápalnému Hlavnému. I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin.

1. Samuelova 7:7,9

Nedávno jsem pozval jednoho muže do našeho shromáždění. Odmítl pozvání se slovy: „Nenavštěvuj církev. Ale přesto jsem křesfan. Jsem však spíše pro to, abychom křesťanství ZILY.“

To je jistě i naše touha. Křesťanství, které se neprojevuje praktickým životem, je zcela určitě bezcenné. Co to ale znamená ŽIT křesťanství? Většina má hned připravenou odpověď: „To znamená: Varovat se zlého, být humánní, konat dobro, pomáhat blížním, atd...“ V souhru pak tyto odpovědi znamenají to, čemu Bible říká „konat skutky“. Avšak — tak je to ošidné — to je pravý opak křesťanství!

„Zít křesťanství“ znamená podle Bible „zít věrou“. Samozřejmě, z takové víry pak musí jednoznačně vyplývat pravé jednání. Ale hlavní věc musí zůstat hlavní věcí. Zít křesťanství — říkám to ještě jednou — znamená zít věrou. A právě to je něco velkého, mocného a nádherného.

ŽIT VĚROU

1. Lidé v nebezpečí:

Příběh z našeho textu se odehrává v době, ve které lid Staré smlouvy zapomněl na svého Boha. Krok za krokem se ztrácel ve světě. To však nezůstává bez následků. Kdo nechce patřit Pánu, stává se služebníkem okolního světa. A tak se Izrael dostal do tvrdého područí pohanských Filistinců.

Jeden muž však touto cestou nešel. Byl to starý prorok Samuel. V tichu na modlitbách zápasil za poklesly lid. Po dvaceti letech došlo ke zvratu. Boží duch působil, že tito lidé se zamýšleli nad sebou a poznali svou vnitřní i vnější bádu. Bible nám vypráví: „A celý dům Izraelův se roztočil po Hospodinu“. Jak krásně jsou chvíle probuzení, „...kdy řady ztracených hříšníků uniknou věčnému ohni...“

Samuel jim říká naprostě věcně: „Jestliže se chcete celým srdcem obrátit k Hospodinu, odstraňte ze svého středu cizí bohy... upněte se srdcem k Hospodinu...“ A pak shromažďuje celý národ v Masfa. Zde se konal půst.

Ted by se nám mohlo zdát, že příběh pokračoval dál: A Bůh se k nim opět obrátil a zase bylo vše v pořádku. Ale kupodivu to tak v Bibli není. Stalo se něco zcela jiného. Zatímco se ještě shromažďovali v Masfa, příběhl posel se zvěstí: „Táhnou sem Filistinci s velikým vojskem!“ — Všechny přepadla obrovská hrůza. Dovedeme pochopit situaci těchto lidí v nebezpečí?

Nejsme ale v podobné situaci? I dnes by snad někdo chtěl opravdu patřit Pánu. Poznal svou bádu bez něho, zhrozil se sám sebe, odvrhl modly a začal nový život s Pánem.

A právě v tuto chvíli peklo otevří své brány dokořán a vypouští všechnu svou hrůzu. Tu najednou pokušení, která jsme už považovali za překonaná, nabývají novou moc, tu nás najednou přepadá duch obav, takže se neumíme vy-

prostit ze starostí. Začnou nás trápit pochybnosti, zda celé evangelium nakonec přece jen není lidský výmysl. Mnozí zde upadají do bezdůvodné, ale přitom přímo propastné trudnomyslnosti, která dusí jakoukoliv radost. Lidé nás matou a zatahují nás do svých starostí.

„Knížata filistinská vytáhla proti Izraelovi...“, čteme zde. Ano, právě tak to neustále znova prožívají všichni, kdo chtějí patřit Pánu.

2. Samuelovo jednání:

Ted v našem příběhu dochází k něčemu zvláštnímu. Tedy — zvláštnímu v očích těch, kdo neznají Boha. Křestané se mohou na Samuelově příkladu učit, co to znamená ŽIT VĚROU.

Shromážděním v Masfě proběhla zpráva: „Táhnou sem po zuby ozbrojení Filistinci“ Co měl Samuel dělat? Odpověď je jasná: Přerušit půst a chopit se zbraní k obraně proti nepřátelskému vpádu. Ale Samuel zůstává klidný. Pokračuje v zácaté bohoslužbě. Oběť je zabita a na oltáři vzplál oheň. Ale ted přichází další zpráva: „Filistinci už jsou zcela blízko!“ Ale Samuel zůstává klidný. Pokládá sebe a stisněný lid pod záštitu oběti o volá k Pánu.

„To je ale nesmysl!“ — ozve se zde přirozený rozum. Ale právě neosvícený člověk neví, co taková oběť znamená. Víme to? Tato oběť znamená smíření s Bohem.

Samuel obětoval beránka, který ještě ssál. My máme lepší oběť — Božího Syna na kříži na Golgotě: „Aj Boží beránek, který snímá hřich světa!“ Smířme se dívat na ukřížovaného Spasitele a vědět: Zde jsou naše viny odstraněny. Zde je naše smíření, náš pokoj s Bohem! A zde se ve všech starostech, pokušeních a hrozbách naše srdce zcela utíší a spokojí. Máme-li pokoj s živým Bohem, pak přece musí být vše v pořádku!

Podívejme se ještě jednou na Samuelal! Jsem si jist, že i jemu „šla na nervy“ hrůza a rozčilení, že i jemu jeho stará povaha navrhovala zcela jiné cesty záchrany. Ale Duch svatý jej pevně držel u této oběti smíření, takže se věrou upnul ke smíření s Bohem a směl všechny své starosti uvrhnout na něj. Tak to dělají právě křestané. To znamená ŽIT VĚROU!

3. Podivuhodné rozuzlení:

Ted se musíme podívat na konec našeho příběhu. Představujeme si, jak přicházejí další poslové s Jobovou zvěstí. — „Musíme přece něco podniknout!“ — volají ze zadu lidé znalí světa. Ale Samuel zůstává stát s lidem před obětí smíření. A ve stínu této oběti volá k Pánu. Tu dopustil Hospodin, aby nad Filistinci zazněl mohutný hrom a vyděsil je. Tak to popisuje Bible, stručně, s pozoruhodně málo slovy.

„Ano,“ ptáme se, „a je to tak pokaždé?“ A odpověď musí znít navzdory všem, kdo tomu nevěří: „Ano, je to tak vždycky!“ Nebo by mělo Boží slovo lhát? V žalumu 34. říká: „Kdo na něho budou hledět (jak visí na kříži), rozzáří se, rdít se nemusejí.“ Tak je tomu, i když zdánlivě vítězí Filistinci, i když křestané umírají mučednickou smrtí. Nakonec však bude jasné: Kdo stojí věrou pod křížem Pána Ježíše, je zachráněn provždy a jeho obličej se nebude muset rdít.

Chtěl bych vás závěrem poprosit, milí čtenáři: Skoncuje se svou „sváteční“ a „rozumářskou“ důvěrou v Boha, které je dnes tak mnoho. Bůh je svatý a my hříšníci jsme před ním propadli smrti tisíckrát. Přijmete-li však oběť smíření Pána Ježíše na kříži, a budete-li s Ním vskutku ve všech svých věcech počítat, pak bude Bůh stát na vaší straně.

Tak řeší své starosti a těžkosti křestané. Věrou se stavějí pod oběť smíření a jako smíření volají k Bohu. V tom je jejich vítězství, protože platí: „To jest to vítězství, které přemáhá svět (a „všechny jeho Filistince“) — víra vaše!“

W. B.

OBSEAH OR

(Dokončení)

V. FORMA VE SLUŽBĚ OBSAHU

Velmi záleží na tom, čemu sloužíme.

Za honosnou budovou laodicejského sboru sídlí sebevědomí a pýcha. Přede dveřmi stojí Pán Ježíš: „Znám tvé skutky,“ jsou povrchní — ani studené, ani horké. Je to činnost, ale bez Krista, „proto tě vyvrhnu ven“. Uspokojení v této činnosti se rovnalo slepotě, bídě a nahotě.

„Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. Od takových se odvracej...“ 2Tm 3:5. **Kde je středem člověk — je hřich, kde je středem Bůh — je svatost.**

Ještě k pojmu: Co je formálnost, formalismus?

Formálnost je vnějškovost, chladnost, odměrenost, scestnost.

Formalismus je lpění na formě bez zretele k jejímu smyslu, odtrhování formy od obsahu, dávání přednosti formě před obsahem, lpění na vnější formě.

Obojí je tělesné, a proto se projevuje často zvýšenou horlivostí. Obvykle to bývá jen gesto, ojedinělé vzepětí (horlení pro formu, vnějškové křesťanství), neupřímnost a pokrytectví. „Běda vám, zákonici a farizeové, pokrytci, že dáváte desátky z máty, kopru a z kmínu, a opouštíte to, což jest v Zákoně důležitějšího: právo, milosrdenství a věrnost“ (Mt 23:23). Pán Ježíš nekompromisně odhaluje farizejský formalismus, který je „ceděním komára“ a „polýkáním velblouda“. **To je specialita farizejů, stavět formu nad obsah, literu nad ducha, symbol nad pravdu.** „Běda vám“ patří těm, kteří chtějí být mistři ve formě, ale proti obsahu hřeší.

Písmo nás vyzývá chránit se zlého v každé podobě (1Te 5:21,22). Máme vše zkoumat a dobrého se držet. Musíme se držet Pána, ne tradic. Živý křestan velmi brzy rozezná to, co snad mělo původně své opodstatnění, ale časem se stalo mrtvou, nic neříkající formou. Povrchní křestan, který má málo duchovního života, cítí potřebu náhrady za tento nedostatek v úzkostlivém dodržování zděděných, často již prázdných a neživotních forem. Jak trpké zkušenosti míváme v našem obecenství! Jak politovánšodné je žít ze zašlé slávy a dávno minulých vzopřímenek.

Chraňme se ustrnutí v poutech předsudků, které nese zastavení růstu a postupný zánik. (Někdo vypozoroval, že housenky rády chodí za sebou. Seřadil je do kruhu a daly se na pochod. Stále v kruhu, tupě jedna za druhou. Nejsme někdy v podobné nemohoucnosti pasivity a „chození v bludném kruhu“ a „přešlapování na místě“?)

Ohoření další práce ve sborech je tam, kde formy přestaly sloužit obsahu a staly se samoučelnými. Kde se přestalo pátrat po obsahu. Staré pozice držíme, ale nových nedobýváme. Nemá nám co říci příběh o hřivnách z Mt 25? Podnikáme se svěřenými hřivnami tak, že přibývají nové, ze dvou čtyři, z pěti deset? Nevymlouváme se na nepříznivé okolnosti a nezakrýváme vlastní lenost? Uvědomujeme si, že nejsi povolán „hřivny hlídat“, ale podnikat s nimi?! Jděte, kažte, získávejte!

Pokusme se připomenout a oživit novým duchovním obsahem některé u nás formalismem ohrožené tradiční pravdy a způsoby:

1. obrácení — jsme si vědomi, že znovuzrození je dílem Ducha svatého jako odpověď na pokání, prosbu o milost a odpustění hřichu. Je však na starších, aby odpovědně prověřili, zda se jedná o opravdové „zrození shůry“. „Kteříž pak přijali jej, dal jím moc být syny Božími“ (J 1:12).

2. křest — v zájmu odpovědnosti za budoucí příslušníky -údy sboru jeví se žadoucím náležitě zajistit pohovory se křtěnci. Přizvat i jiné starší. Dát potřebnou vážnost křtu.

3. biblická výchova — vytvořit sjednocený systém biblického vzdělávání a výchovy na všech stupních, včetně otázek kázně a řádu v církvi.

4. řád sboru — za chod sboru odpovídají „starší bratři“ (nejen věkem), kteří duchovní i správní potřeby řeší na užších, širších a sborových poradách. Bratrské porady by neměly ztratit bratrský charakter, bratrská jednota neznamená vždy absolutní totožnost názorů, ale shodnost v jednotném postupu, v jednotě ducha. Právo „veta“, jakož i „systém jednoho muže“ je nebratrský a cizí našim sborům.

5. kázeň — nezbytná strážná služba lásky je prostředek k nápravě. Udělení kázně činit v pokoře a slzách před Pánem se snahou posloužit padlému k pokání a nápravě života. Vše činit ve jménu svatosti a pravdy, ale vždy s hlubokým smyslem pro milosrdenství a slitování, bez tvrdosti srdce. — Chovat v bázni Boží veškerou úctu a vážnost ke Kristovu řádu a sloužit věřícím k sebesoudu a novému zasvěcení Pánu při slavení Jeho památky.

6. pastorace — oživit pastyrskou láskyplnou péči o duše ve sborech! Zajistit odpovědně vzájemnou informovanost o potřebách věřících a tyto učinit předmětem modliteb a praktického řešení.

7. periodičnost a formy shromáždění — časové období, případně slučování či osamostatňování shromáždování věřících k Božímu slovu je záležitost každého jednotlivého sboru a děje se s přihlédnutím k místním poměrům a potřebám (viz věk, vzdálenosti bydlišť, dojíždění, návštěvy z jiných sborů, mimořádné příležitosti, akce apod.). V oblasti shromažďovacích forem dát prostor pro obecenství (společné i oddělené) mladých věřících manželských párů, pro besedy s přáteli, různé vzdělávací i společenské podniky atp., mimo zavedená biblická, modlitební a evangelizační shromáždění. Osvědčují se užší modlitební kroužky mimo oficiální obecenství celého sboru (pro ty, kteří nesou dílo Páně zvláště na srdci).

8. služba slovem — (viz dále).

Všeobecné kněžství a služba slovem. Všeobecné kněžství zdůrazňované v našich sborech neznamená všeobecnou službu slovem (i když se takto někde chápe). Kněžství je vysadou všech vykoupených podle slova: „Učinil nás krále a kněží Bohu“ (Jz 1:6) ale služba slovem ve sborech je záležitost duchovních darů.

V 1K 12, je řečeno 8krát „někomu, jinemu, jednomu“, tedy ne každému je dán stejný dar. Vydání svědectví o obrácení by mělo být samozřejmostí a měl by to učinit každý, kdo je o to požádán. Není však biblický podklad pro to, aby každý vzdělával církev či kázal evangelium zástupům!

Horoucí srdce plné Ducha svatého přinese i přes nevýmluvná ústa požehnání, ale praktická chudoba či dokonce obsahová duchovní prázdnota a ještě k tomu bez daru výřečnosti odpudi a vyžene posluchače. Pojem „vydání svědectví“ by měl být odlišován od „služby slovem“. Dar „proroctví“ — služby, tj. zjevování Božích pravd a Jeho tajemství je dar Ducha svatého a nemají jej všichni.

Křesťanské sbory nechtějí být „řečnickými kluby“, ale celým organismem se všemi projevy Ducha svatého.

Pán církve to byl, který si odděloval apoštoly: „Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, ke kterému jsem jich povolal“ (Sk 13:2). **Pán odděloval v minulosti schopné a obdarované bratry ke službě Slovem a zmocňoval je tak, že nebylo mezi věřícími v církvi pochyb o jejich poslání.** Byli požehnáním i mimo svůj vlastní sbor. Uvažujme i dnes na modlitbách o nutnosti vyčlenit duchovní a obdarované bratry pro nadsborovou duchovní práci. (Buď jen určením a povzbuzením k širší pracovní angažovanosti vedle občanského povolání na principu důvěry, aneb

celým uvolněním pro dílo Páně.) Měla by se obnovit tradice osvědčených misijních pracovníků a učitelů — zakladatelů našich sborů, jejich návštěv s několika-denními přednáškami, zajímavými vzdělávacími tématy, výchovnými besedami o praktických životních otázkách apod. Mělo by se více těžit z bohatství Písem a prostudovaná téma tlučit i v jiných sborech. Jsme odpovědní za svěřený čas a za péči o naše bližní. Jen kvalitními formami duchovní práce se přiblížujeme k lidem.

V této oblasti sborové činnosti by mělo platit:

VYČLENIT, POVZBUDIT, MODLITEBNĚ A PRAKTIKY PODPOŘIT,

NEZÁVIDĚT A NEPŘEKÁŽET!

Podtrhneme závěrem, že pro jakoukoliv činnost platí otázka: JAK? Pro nás tedy: Jak pracujeme na vinici Páně?! Vše, co je povrchní, propadne soudu. Nechtějme se dožít slov: „Vezměte od něho tu hřívnu a dejte tomu, který má deset hřiven“ (Mt 25:28). Úspěšnému přidejte, lenivému odejměte! Naše služba musí mít živý obsah. Na příkladu „rukavic“ si ukažme, jak zrádná je pouhá forma bez života — bez obsahu! Rukavice sice mají tvar dlaně, prstí, ruky, ale rukavice sama nikdy nic nepodá, neposlouží. Jen tenkrát „ožije“, když se do ní vsune ruka. Bez Ducha svatého nic nevykonáme. Chtějme být Jeho nástrojí! **Pán nepotřebuje „atrapy rukou a nohou, ale živé svědky, živé údy.** A tak pro formu ve službě obsahu platí:

U ZDRAVEHO ORGANISMU JE JEDINEČNÁ ORGANIZACE.

(—... a opačně: u neduživého organismu je anarchie a umírání, které žádná zásada, byť sebe bibličtěji nezachránil. Vždyť tam, kde „skomírá“ duch, nemůže jej žádná forma udržet, zachovat či nahradit!)

VI POSVĚCENOST ŽIVOTA, nezbytná potřeba pro určení zdravé formy.

Klademe-li si otázku, jak docílit vnitřní i vnější obnovy sborů — i sebe samých, pak jediná odpověď je: pod působností Ducha svatého. Stane se tak jen v přítomnosti Pána Ježíše. Svatost je pospolitost s Ježíšem a jen v tomto společenství „shoří“ každá formálnost, všechno „seno, sláma, strniště“. Všechna ta ubohá lidská gesta, pýzy a horlení. Jen u Pána je světlo v takové koncentraci, že dosahuje současně „žáru ohně“. U Něho nové žije a hoří — a staré shoří! Jen u Něho a v Něm budou naše životní formy živé a účinné. „Máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý“ (Jz 3:1).

SE ŽIVÝM JEN ŽIVÉ PROJEVY

Důstojný obsah si zaslouží důstojnou formu. A tak k otázce týkající se obsahu: CO?, i otázce formy: JAK?, se připojuje také otázka: KDO? Kdo může sloužit Pánu, kdo je způsobný? Jen člověk, jemuž jsou odpuštěny hříchy, je smířený s Bohem, pro Něho oddělený — posvěcený, „nádoba“ očištěná a Duchem svatým naplněná! Dbejme na správný vztah k Pánu, abychom mohli z Jeho milosti sloužit. **Napřed tento obsah, a potom forma.**

Je o nás známo, že máme hluboké poznání biblických pravd. Dbáme na oddělenost a pravověrnost. Dbáme na břehy, protože bez nich, bez břehů vznikají močály. Ale dbejme především o to, aby v onech březích proudil mohutný tok moci Boží. Jaká by to byla tragédie, kdyby v onech březích biblických pravd bylo jen vyschlé řečiště s trohou kalné vody!

Apoštol Pavel prohlašuje, že pro Krista vše ztratil, obětoval, jen aby Jej získal. **Pán Ježíš je v našem životě nenahraditelný, nezastupitelný. On jediný je zdrojem veškeré síly a požehnání od Boha.** „V něm je zjevená láska Boží k nám (obsahu), abychom žili byli skrze Něho (činnost s jejími živými formami)“ IJ 4:9. V lásce vše prověřujme! Láska přišla jako dar, a projev lásky je čin. **Láska je pravý obsah a jen její projev je pravou formou!** Jen láска totiž doveze nalézt, ocenit a tvořit pravou formu!

VII. ZÁVĚR

V současně době jsme svědky mnohého „pohnutí svícnem“ i zániku některé místní duchovní práce. Duch Boží není odkázán na určitá „vyšlapaná“ místa, ale ještě mocněji může probudit svou práci jinde. Netruchleme nad ochablostí a vlaž-

ností některých forem práce, plačme nad ochablostí ducha a čiňme pokání z naší „duchovní povýšenosti“ — za níž se často skrývá malověrnost, pohodlnost a neschopnost. Pavel s pláčem napomínal po 3 léta, dnem i nocí jednoho každého ... věděl, že jen Bůh je mocen vzdělat církve a dát dědictví mezi všemi posvěcenými (Sk 20:31,32).

Pamatujme, že duchovní život není jen konzumace (přijímání), ale také tvorba (vydávání). **A tvorba může začít jen tam, kde je obnoven vztah k Bohu.** Usilujme o důstojnost obsahu v nás a pak nás Pán povede i k živé pestrosti forem naší služby bližním.

Hovoří se o třech současně žijících generacích v Křesťanských sborech. Některí pamatuji počátky duchovní práce a vidí také současnost. Každá generace však nese vlastní odpovědnost před Pánem. Jak krásně, když v této službě smíme stát všichni společně. A tak služme Pánu a v bratrské lásce přemáhejme to, co podléhá letargii (únavě) v našem duchovním zápasu.

Mnozí toužíme po období nového probuzení, které nemůže být dílem lidské aktivity (tělesné horlivosti v činech a modlitbách), ale jen svrchované moci Boží milosti. Ale nelze popřít, že „milost nových počátků“ a probuzení přichází jako ozvěna upřímného pokání a pokorných proseb Božího lidu.

Považujme za svou povinnost a odpovědnost před Pánem nedopustit zánik společenství živé výry, účinné lásky a trpělivé naděje. Nedovolme, aby se nám přihodilo to, co mluví Komenský ke staré Jednotě:

„... počátek plápolal,
prostředek zvlažněl,
konec vystydl...“

-šek

Hřich — vzpoura lidského srdce proti Bohu. Rodíme se v ní. Já chci být svým bohem „vedle Boha“, „nad Boha“, „bez Boha“, „proti Bohu“. U jedných je vzpoura zjevná, u druhých zakrytá zevní zbožností, nechutí k Božím věcem, k Písmu a modlitbě či shromážděnf a věřícím; tak dlouho, než dojde poznání sebe.

Pokání — není ještě zasmušilá tvář, slzící oko, pár slov vyznání či nápravy. Je-li kořenem hřachu vzpoura, je pokání naprostou kapitolací před Bohem — pokolení až do prachu, vydání se Pánu na milost, tělem i duší: On, ne já! Jde o změnu srdce, myslí, slov,

činů, života, nesoucí pravé ovoce Duha svatého.

Obrácení — změna směru. Mocí Duha se na nápel Slova odvrátit od světa hřachu, zaměřit své cesty směrem k Pánu, jít za Ním, v Jeho šlépjích. Kráčet směrem lásky, pravdy, pokoje, služby, oběti k plnosti Ducha k věčnosti. Být stále zaměřen „střelkou srdce“ ke Kristu, k hlasu Jeho Slova a vedení Ducha.

Uvěření — je-li obrácení zevní —, pak uvěření je vnitřní stránkou nového života z Boha v Kristu Ježíši. Uvěřit znamená se Pánu svěřit, cele se Mu oddat, bez výhrady přenechat,

plně Mu důvěřovat a dát vždy na Jeho Slovo; rozhodovat se z pozice víry: co by činil Kristus? Vyznávat Ho slovy, činy, životem. Taková živá výra roste, silí, nese ovoce, získává zkušenosti, nezná překážek.

Smíření — mezi nebem a zemí vedle hlavní fronty: člověk bojuje s Bohem, hněvá se na Něho, soudí Ho a kritizuje. Bůh se může vyrovnat s lidstvem bojovou akcí, vyhlazením. Volil však cestu záchrany — smířením, obětí svého Syna! V Něm nabízí ruku ke smíru, odpustění, pokoji, spolupráci. I ke smyslu života.

Ospravedlnění — všechna náboženství jsou lidským úsilím o smíření s Bohem cestou samospravedlnosti, obětími, dobrými skutky, zásluhami. Bůh ve své slitovné lásce řeší naše spasení cestou milosti, oběti Krista, křížem Golgoty. Krví Kristovou jsme očištěni, Jeho spravedlností přivedeni, Jeho svatostí posvěceni. V Něm jsme učiněni novým stvořením, Božími dítkami — Kristus je náš život.

Spasení — to znamená zaslechnout srdcem zvěst evangelia, přijmout Pána Ježíše Krista, pocítit záchranný dar Ježíšho probodené ruky, prožít objevit Boží lásky, být zapsán do knihy života, povstat z duchovní smrti před Bohem, poznat moc vzkříšení Kristova, být Jím uchvácen, získat nebeské občanství, život věčný!

Znovuzrození — stejně jako máme časný život od rodičů, tak máme věčný život od Boha. Ten život je v Jeho Synu. Kdo má Syna, má život, je znovuzrozen. Kdo Ho nemá, může Jej přijmout věrou ze zvěsti Slova, jemuž Duch svatý propůjčuje životodárnou moc. Pak jsme Božími dítkami, voláme radostně, vděčně, poslušně: Otče! Žijeme s Ním v srdečném modlitebném obecenství, stálé sdílnosti, důvěře.

Osvobození — od čeho? Od moci satana, hříchu, světa. Od sebe sama, své povahy, sklonů, vášnf, náruživosti, od lidské bojácnosti, malomyslnosti, ustaranosti i strachu smrti. K čemu?

Ke službě Pánu, pomoci bližním, na svědectví světu, k dílu evangelia, Božího království, míru, pokoje, záchrany hladových, lidstva.

Vyvolení — mnoho je povolaných, málo vyvolených. Mnoho těch, kdo slyší zvěst evangelia, málo těch, kdo odpovídají srdečným: „Ano, Pane, volím Tebe, který vyloučí mne! Tvůj Duch i Slovo mi to dosvědčují, věrou to prožívám.“ Jaká výsada i závazek! I ty smíš být mezi vyvolenými Páně.

Oddělení — Boží dítko se odděluje od hříchu, špatné společnosti a rušivého vlivu světa, žádostí těla, očí, srdce. Nikdy ne od věřících, byť mladých a klesajících. Snaží se jim duhovně pomoci, burcuje k věře, bojuje za ně přimluvně. I pro svět má vždy naději. S Ježíšem z Nazaretu vychází, pracuje misijně, pastoračně, svědecky, přijímá odpovědné úkoly, horuje z záchrany všech národů.

Zmocnění Duchem svatým — nakolik se Mu uvolníme, natolik nás naplní. Živý křestan touží po plnosti Ducha, Jeho daru i ovoce, po stále hlubším poznání Boží pravdy, nejvýše cenné Láska. Je úděm Kristova těla, věrně Šafařík se svěřenými hřívunami, nežije sobě, ale druhým, bližním.

Povolení — je stálé úsilí Ducha Božího o svatost našeho života v myšlení, slovech, činech. Nejprve doma, v rodině, pak uprostřed světa, v zápašech života, za všech okolností, často i cestou utrpení. Nejde o sebepoplešování, ale o proměňování se v образ Páně, mrtvení starého člověka, oblékání Krista.

Oslavení — již nyní prožíváme vřírou záblesky Boží slávy. Smíme kráčet od vítězství k vítězství, máme-li Jeho celé odění. Naše obecenství je pojmenováno jasem Jeho blízkosti. V plnosti až v den proměnění, přenesení a zjevení toho, čeho oko nevidálo v den slavného příchodu a milenia Páně. Oslavená církve slaví Oslaveného. Blahoslavený, kdo bdí. Přijdiž, Pane Ježíši!

-lm

Dohľad do knihy Zjavenia

24. Anjelia oslavujú Baránka (5:11–12)

Oddiel 5:8–14 možno nazvať symfóniou ku cti Baránka. Oslavujú ho 24 starší, ktorí predstavujú všetkých vykúpených v cirkvi Pána Ježíša, nespočetné zástupy anjelov (v. 11–12) a celé stvorenie (v. 13–14).

Zastavme sa teraz nad „veľkým hlasom“ anjelov.

Anjelia nie sú predmetom vykúpenia, pretože pre padlých anjelov nieto záchrany pred večným trestom a ostatní anjelia, ktorí nepadli, vykúpenie nepotrebujú. Potom ani neoslovujú Pána Ježíša dôverným Ty, ale hovoria o tretej osobe: „Hoden je Baránok...“

Anjelia nie sú najbližšie trónu, pretože sú až **okolo** živých bytostí a starších. Vykúpení hriešníci sú bližšie Božieho trónu ako anjelia, bytosti dokonalé, čisté, sväté.

Počet týchto nebeských bytostí je taký veľký, že sa nedá vyčísliť. Vo svojom velebení uvádzajú 7 pôct Baránkovi. Je hodný vziať moc, bohatstvo, múdrost, vládu, česť, slávu a dobrorečenie. **Moc** je vyjadrená prevzatím zapečatenej knihy. Daná je mu každá moc na nebi aj na zemi. **Bohatstvo** — jemu patrí všetko bohatstvo (R 10:12, Ef 1:7). Ako vládcovi patrí mu **múdrost**, ved má 7 očí (v. 6). Jeho **vláda** nad svetom je vyjadrená siedmimi rohmi (v. 6). Patrí mu **česť a sláva a vďaka** podobne, ako sediacemu na tróne (v. 9 kap. 4).

25. Boha a Baránka chváli a každé stvorenie (5:13–14)

Boha aj Baránka bude raz chváliť každé stvorenie na nebi, na zemi, podzemí a v mori (číslo 4). Žalmista vyzýva k chváleniu Hospodina anjelov, slnku, mesiac, hviezdy, veľryby, prieplasti, oheň a krupobitie, sneh i paru, búrlivý vietor, vrchy, ovocné stromy, divú zver, plazy, vtáctvo, ľudí (Ž 148). Pretože ide o stvorenie (svet), je tu charakteristické číslo 4 aj v obsahu chvály: dobrorečenie, česť, sláva a sila. Je to práve v obrátenom poradí posledných 4 pôct vzdávaných anjelmi. Pán Ježíš pri svojom putovaní touto zemou si nič z toho neprivilastňoval. Svet ním opovhol, ale teraz prichádza chvíla, keď sa „v mene Ježíša skloní každé koleno ponebeských a pozemských i podzemských bytostí“ (F 2:10) a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pánom, na slávu Boha Otca. Splní sa to, že všetci budú ctít Syna ako ctia Otca (J 5:23).

K tomuto chválospevu sa pripojujú štyri živé bytosti svojím Ameň — nech sa tak stane. Starší padajú po svojich trónov, kliajajú sa „na veky vekov“. To je pohľad na vďačnosť cirkvi po celú večnosť, na chválu za vykúpenie a večné spasenie.

Treba si pripomenúť, že kapitoly 4. a 5. patria k sebe a predstavujú nám súdny tribunál. Od 6:1 začína ďalšie videnie.

-jos

A HĽA, PRÍDEM SKORO A MOJA ODPLATA SO MNOU, ABY SOM ODPLATIL JEDNÉMU KAŽDÉMU PODĽA TOHO, AKÝ BUDE JEHO SKUTOK

Zjavenie 22:12

...vzpomínejme - následujme...

V prvním letošním čísle na str. 25 jsme se již zmínilo o sedmdesátém výročí počátku vydávání požehnaného časopisu bratra F. J. Křesiny ZE SLOV PRAVDY A LÁSKY. Jeho první číslo vyšlo dne 10. 1. 1912 v Praze-Žižkově. Nyní se vracíme k obsahu tohoto prvního čísla.

Na titulní straně je pod nadpisem obrázek, znázorňující vycházející slunce pod textem Ž 119:105, mezi květoucími stromy vede cesta, na níž stojí poutník jakoby na rozcestí. Jsou zde dvě cesty: široká a úzká, která pokračuje mezi balvany, pak se zužuje a vede k místu označenému textem 2Tm 3:16. Pod obrázkem na stuze je uveden účel časopisu: Měsíčník ku vzdělávání dítěk Božích.

Otiskujeme úvodní článek prvního čísla pro zamýšlení nad tím, že Boží slovo se nemění i když kolem nás i v nás se mnohé změnilo.

Ten zdávna zaslíbený příchod Pána Ježíše jest na obzoru. Tisíce a tisíce dítěk Božích očekávají svého Vykupitele, který vysvobodil je od hněvu budoucího, a který každé chvíle může přijít. Doba tato je předehrou „dne Páně“, jenž jako zloděj v noci, tak přijde. Všechny události kolem nás nasvědčují tomu, že se připospívá. Lidé očekávají převraty vlivu nedozírného. Rozechvěn panuje na všech stranách a ve všech zemích. Úžasné změny povstávají ve všech národech. Strach, bázeň a nejistota vkrádá se mezi lid, který si nedovede vysvětlit příčiny všeho toho. Jakási tajemná úzkost zmocňuje se mnohých duší již při vzpomínce: „Co nám přinese zítřek?“ Když již nyní námětě události poukazují na slova Páně, že „zmrtvěj lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všechnen svět“ (Lk 21:16), jak to teprve bude vypadati v době, na kterou se vlastně slova tato vztahují?

Charakteristickou známkou této doby jest přání, dané jí do vínku těmi, kteří Krista ukřížovali: „My nechceme, aby tento nad námi kraloval.“ Kristus by vyloučen ze všech podniků a zájmů, moci i slávy světa tohoto i všeho toho, co na něm jest.

Vše náleží až podnes tomu knížeti vzpoury, satanu, který všecku tu moc i slávu kdysi Pánu Ježíši nabízel slovy: „Tobě dám tuto všecku moc i slávu nebo mně dáná jest, a komuž bych koli chtěl, dám jí“ (Lk 4:6). Pán Ježíš ji nepřijal, a proto byl ze všeho toho, co svět sluje, vyloučen, „neměl místečka, kde by hlavu sklonil.“ On ale dovezen čekat. Věděl, že mu to jednou všecko připadne a poddáno bude. Nyní ovšem ještě nevidíme, že by Jemu všecko poddáno bylo. Ale Pán Ježíš čeká na pravici Boží, dokudž nebudu nepřátelé Jeho položeni za podnože noh Jeho (Sk 2:34–35).

Celý svět žije tedy v odboji proti Bohu, který si z něj vyvolává jednotlivé duše, jež obráťivše se k Němu, mají mu sloužili a očekávati Syna Jeho z nebe. Všechni tito obrácení lidé tvoří jednu rodinu, kterou Pán Ježíš pojmenoval církví svou. Obraťme na chvíli svůj zřetel k ní. Je tato církev tím, čím jí Pán Ježíš mítí chtěl, totiž jedno srdce a jedna duše? Ach, není a není. Láska mnohých a mnohých vychladia, příklad zdravých řečí nebyl zachováván a jako výborný příklad ostříhan, věci Duchu svatého, místo duchovně, byly tělesně rozsuzovány a mnozí věřící hledali svých věcí a ne těch, které jsou Krista Ježíše. Zde dlužno hledati příčiny těch velkých roztržek mezi dítky Božími. Jak rozervávána ve vnitřku a seslabena na venek stojí zde ta společnost, která měla být silná jako vojsko s praporci! Jak malého rozdílu lze pozorovati mezi dítky Božími a dítky světa tohoto! Jak málo je těch, kteří nesedají v branách Sodomských, vědouce, že zde nemají místa zůstávajícího! Jak málo je těch, kteří nehledají svých věcí! „Ale však pevný základ Boží stojí, máje znamení toto: Zná Pán ty, kteří jsou Jeho – a: odstup od nepravosti každý, kdož vživá jméno Kristovo“ (2Tm 2:19) I dnes, v době všeobecného duchov-

ního špadku, má Pán své věrné následovníky, kteří usilují, buď v těle pohostinu jsouce, buď z těla se beroucí, Jemu se líbiti. Mají na zřeteli Jeho oslavu a prospěch i vzrůst celé Jeho církve. Pracuj a žij pro Něho a očekávaj Jej. Jsou podobní služebníkům, čekajícím Pána svého, majice bedra přepásaná a svíce hořící. Škoda, že mnozí věřící nečekají Pána a jsou spíše podobní služebníku, který řekl v srdci svém: „Prodlévá přijiti pán můj i počal by být služebníky a děvky (to jest své spoluслužebníky, spoluvěřící), a jistí a píti a opíjeti se“ (Lk 12:45).

Jistě, že díl jeho bude položen s nevěrnými. Všechny tyto známky, jak ve světě, tak v církvi, jsou zřejmým důkazem toho, že Pán je blízko. Doba tato je podobna době, kdy se měl naroditi Pán Ježíš. Jako dnes, tak i tenkráte čirá nevěra a pověra věvodily mezi lidem. Bezbožnost a hřich se rozmáhal. Mrtvé obřadnictví zaujalo místo pravé bohoslužby. Božímu slovu bylo vykázáno místo podřízené a nahrazeno lidskými ustanoveními. Jaký tedy div, že bylo málo těch, kteří v pravdě čekali Mesiáše a vitali „Potěšení Israelského“. „Tehdy ti, kteří se báli Hospodina, titíž mluvili jeden k druhému“ (Mal 3,16; Lk 2,38). Bůh roznítil v srdcích jejich oheň touhy a naděje a oni jej společně rozdmýchovali, aby stále jasně plápolal. O, jak je potřebí obecenství a vzájemného styku věřících! Jsme obklopeni posměváči a nevěrci, jsme ve světě Bohu nepráteckém, naše bojování je proti pánum temnosti věku tohoto a proto potřebujeme míti podpásaná bedra svá pravdou a v ruce meč Ducha, jenž jest Slovo Boží. Musíme se navzájem posilovati a ponaučovati, podle darů, které jsme od Pána přijali ne k chloubě, ale k službě. A tak i my budeme mluviti jeden k druhému. Nechceme jiného rozdílu dělati, než-li toho, kterého učinil Bůh — „dítky Boží a dítky světa tohoto“. Trváme na jednotě dítěk Božích nejenom v teorii, ale i v praksi. Všichni obrácení lidé mají míti radost, mohou-li jeden druhého seznamovati s vůlí Boží. V této pohnuté době, kdy se Slovo Boží ruší lidskými ustanoveními, kdy mnohá bludná učení povstávají, kdy sektářství je ctností a kdy se mnozí pokoušejí je i Biblí obhajovati a kdy nevraživost a řevníost jedných věřících proti druhým roste, budí heslem jednoho každého dítka Božího: „Účastník jsem všech, kteří o stříha jí přikázání Tvých“ (Ž 119:63).

Začali jsme s vydáváním tohoto časopisu na přání mnohých dítěk Božích. Jsme si vědomi té velké zodpovědnosti, kterou na sebe běžíme. Činíme tak u vědomí, že to jest vůle Páně. Budeme věřící seznamovati se Slovem Božím a nebude me pro sebe podržovati nic, co by sloužilo k užitku všech. V pokoře chceme Pána prositi, aby věřící zde našli slova ponaučení, poslnění, potěšení i napomenutí. Prosíme též všechny naše čtenáře, aby se přimluvali za nás u Pána, aby svým svatvám požehnaním provázel tento list. Ač čtení sice hotové máme pravdu v lásku vždy hlásati, přece by se mohlo státi, že by někdy něco nedokonale vysvětleno, některá pravda chabě hlásána být mohla.

Všecko to nedostatečné, chybné a chabé je z nás, vše dokonalé od Pána. Najdete-li někdy v některém článku něco podobného, zastavte se a prostě Pána, aby se tak více nestalo. Pak budeme všechni spokojeni — nebo Vy budete přijímati pravý výklad Slova jako odpověď na Vaše modlitby a my Vaši přímluvu.

Vysíláme tedy tento časopis jako poutník s poselstvím pro dítka Boží, pro všecky ty, kteří tvoří tu Jeho církev milovanou, za kterou Kristus sebe samého vydal (Ef 5:25–27) a dáváme mu na cestu následující ponaučení: „Jdi a bud stále ozbrojen slovem Pravdy a Lásky. Poukazuj na pravdu a zastávej ji, ale v lásku. Bud vždy hotov vydati počet ze všeho před soudnou stolicí Kristovou.“ Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč styděti, kterýž by právě slovo pravdy rozdělovat (2Tm 2:15). Neboj se; nestyď se a neobmeškej zvěstovati, tak dalece, pokud jsi poznal, „všelikou radu Boží (Sk 20:27) a čiň tak v Duchu Pána Ježíše Krista. Řeč tvá budíž vždycky příjemná a ozdobená solí (Ko 4:6), sloužící ku vzdělání a utvrzení věřících tak, aby se stali dokonali a plní ve vši vůli Boží“ (Ko 4:12).

Podle originálu připr. Sl

Být křesťanem...a dělat křestana

V čem spočívá křesťanský život? — Asi se nám hned vybaví: v tom, že v neděli a někdy přes týden jde do shromáždění, v tom, že se před jídlem modlí, že zná nazepamět některé biblické verše, že si čte Bibli, má s rodinou domácí pobožnosti, v zaměstnání, ve škole, v okoli se o něm ví: on je křesťan...

Ano, to vše jsou projevy křesťanského života. Tu se však vtírá otázka: Chce-li někdo žít „hodně svatě“, „křesťanštěji“ než obvykle, — má těmto činnostem věnovat více času a dělat je intenzívnej? Pokud ano, pak by „nejkřesťanštěji“ žili lidé, kteří jen čtou Bibli, modlíc se a chodí do shromáždění.

Jak by v tom případě mohl být opravdovým křesťanem otrok ve starém Římě, který musel celý den i noc dřít pro svého pohanského pána? Čas na modlitbu nebo na to, aby šel do shromáždění, skoro neměl, čist neuměl — a přece mezi nimi byli opravdoví, radostní a zářící křesťané. Jak dnes být opravdovým křesťanem, kdy je třeba chodit do zaměstnání, do školy, plnit povinnosti vůči rodině, škole a kdy má člověk rádu jiných starostí?

Bratře, sestro, ke tvému křesťanství je třeba modlitby, Božího slova, mít živé styky s druhými věřícími ve shromáždění, rozvíjet je; avšak být křesťanem neznamená jen něco dělat, ale především něco být. Bud živým důkazem o Boží moci ve tvém životě, bud důkazem, že být spasený a patřit cele Kristu je to nejvyšší a nejkrásnější, čeho lze v životě dosáhnout.

BUD tímto důkazem, ať DĚLÁŠ cokoli — sedíš u stolu, pracuješ u stroje, jedeš v tramvaji, píšeš písemku, učíš se dějepis nebo odpočíváš.

vý

ČÍST BIBLI S OTAZNÍKEM ?

Existují dva způsoby čtení Bible. Z toho jednoho mnoho nemáme. Ten druhý však obohacuje nás vnitřní život. Já sám jsem dlouhou dobu četl Bibli tím prvním způsobem, o tom druhém jsem nevěděl. Dočetl jsem se o něm v dopisech po jednom zesnulém bratrovi.

Jak vypadá ten první — poměrně neplodný způsob? Čte se kapitola za kapitolou, aniž bychom čtenému věnovali hlubší pozornost. Skoro lze říci, že čtenář bere Bibli a předčítá Bohu tu kterou kapitolu, kterou On přeče dobrě zná. Kdyby se mne potom někdo zeptal: „Co ti přinesla ta kapitola?“ asi bych toho nedovedl mnoho povědět. — „Přeče jsem přečetl svou kapitolu a učinil zadost své povinnosti.“ Vždy mi zůstal jen pocit splněné povinnosti, ale mé nitro z toho nemělo nic.

Pak jsem se dočetl v oněch dopisech, že je třeba číst Bibli s otazníkem: Jak je tomu v mém životě? Mám to již, dělám to již?

Tato rada mi pomohla k plodnějšímu čtení Bible. Už jsem nebral Bibli do ruky já a nepředčítal z ní Pánu, ale On z ní předčítal mně. A když tak On hovořil ke mně, musel jsem odpovídat, často jsem musel říkat: „Pane, odpust mi, že ještě nejsem takový, jaký bych měl být, pomoz mi být schopen přijmout to, co mi chceš dát, co mi ještě chybí.“

Tak vznikl rozhovor mezi mnou a mým Pánem, On ke mně mluvil skrze své slovo a já s Ním hovořil v modlitbě. Takový způsob čtení Bible obohacuje naše nitro a vnáší Boží požehnání do našeho života.

připr. D. O.

CO MI ŘEKL PROROK ABRAHAM

Jak dlouho již volám o pomoc,
Hospodine,

ale ty neslyšíš!
Křičím k tobě pro násilí,
a ty nezachraňuješ!

Proč mi dáváš vidět ničemnosti
a k bílé jen tak přihlížíš?

1:2-3a

Asi se ti zdá, křesťane dnešní doby, že jsem byl ve vzpouře; že já, člověk, nemám právo činit Všemohoucímu takové výčítky. Ale počkej chvíliku, než se nade mnou pohoršíš.

Byl jsem mladý hoch, když král Joziáš našel knihu Zákona a očistil chrám. Dovedeš si vůbec představit mou tehdejší radost? S jakými nadějemi jsem hleděl do budoucnosti! A nejen já! Panovník Hospodin se slitoval nad svým lidem a obnovil Davidovu říši! Tuto jistotu jsme čerpali ze společných modliteb na chrámovém nádvoří. Pokud znás krásu a moc opravdové společné modlitby, tak mi snad rozumíš.

A stále zřetelněji jsem si uvědomoval, že musím najít své místo před Bohem a uprostřed Jeho lidu. Úpěnlivě jsem prosil o vidění, o zjevení Boží vůle. Můj Pán mě vyslyšel, dal mi vidět.

Ale to nebylo vidění! Bylo to nesnesitelné břemeno: Zádná Davidova říše! Ani ten milý kroužek přátele zrozený ze společných modliteb nezůstane zachován. Přitáhnou krutí a prchliví Kaldejci, všechno zničí, nic nenechají na svém místě, všechno bude zmatené, ne-pochopitelné, převrácené...

... jásat k chvále Boha,
který je má spásu

Ab 3:18

Ještě se divíš, že jsem nechal vytrysknout ten zoufalý křík srdce (1:2-4), než jsem své vidění (1:5-11) zapsal?

Ne, to nebyla vzpoura. Bál jsem se o Boží dílo (3:2).

Ale vždyť už jako dítě jsem se učil, že ve dnech souzení mám Hospodina vzývat. Upřímně jsem se pokusil zapomenout na svou bolest a vzchopit se ke chvále (1,12-13a). Nešlo to, neměl jsem sílu. Chvalořecení hned přešlo ve výčítky (1:13b-17).

Co zůstává? Ani modlitba nemá moc odvést mě ode mne samého, od mých starostí, problémů? Není nakonec celá naše víra jen strašný sebeklam?

A tehdy jsem jasně uviděl: „To, co víc o Bohu, ti nepomůže. To, jak se umíš modlit, nemá žádnou moc. To, čeho jsi už z milosti dosáhl, patří minulosti. Bůh je všemohoucí a On činí všechno nové! Nic z toho, co máš (byť to bylo i na kolenu vybojované) není definitivní. Ty můžeš jen očekávat, že se k tobě Bůh vždy znovu skloní. A toto čekání není jednoduché. Je to neustálé přemáhání vlastních pochyb, že všechno je zbytečné; je to bezmezná důvěra v Boží pomoc; je to smrt vlastní osoby, vlastních tužeb; je to výkřik: „Já věřím! Pane, pomoz nedůvěře mé.“ Je to tak těžké, jako pravdivě říci: „Bud vůle Tvá.“

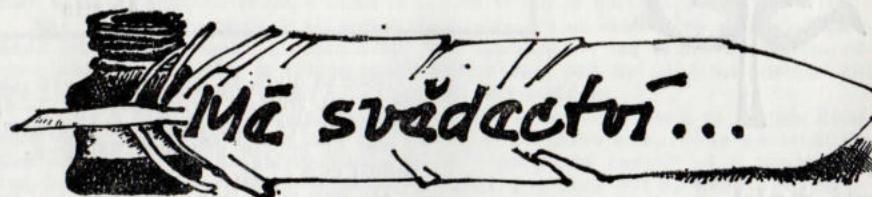
Rozhodl jsem se:
Budu stát na svém strážném místě,
postavím se na baště
a буду vyhlížet, co ke mně promluví
Bůh.

(2:1a)
A On nemíčel! O tom si můžeš přečíst v knize, kterou mně Jeho Duch přiměl napsat.

Přejí ti, abys i ty stál na svém místě, na kterém máš očekávat Hospodina. Pak budeš moci zpívat jako já v žalumu na konci své knihy:

I kdyby říkovač nevypučel,
řeva nedala výnos,
selhalo plodnost olivy,
pole nevydal pokrm,
z ohrad byl zmizel brav,

ve chlévech dobytek nebyl,
já budu jásotem oslavovat Hospodina,
jásat k chvále Boha, který je má
spásu.
(3:17–18)

Ve 3. čísle letošních Živých slov se v článku o ostravském velikonočním sborovém sejti 1982 psalo také o nevšedním setkání s dívou Ivanou.

Její duchovní vývoj, který postupně směřoval stále blíže k Bohu a vyvrcholil obrácením, jsme popisovali z hlediska našeho — tak jak jsme různá setkání s ní prožívali my... Nyní Ivana sama vytvořila jakési „pokračování“ zmíněného článku — zareagovala na něj svým osobním svědectvím, které zveřejňujeme.

Vyrůstala jsem ve věřící rodině a již od malice jsem mnoho slyšela o Bohu a o Pánu Ježíši. Velký vliv měl na mne přede vším můj dědeček. Protože jsem měla ráda pohádky, často jsem prosila, aby mně nějakou povíděl. A dědeček začal. Nevyprávěl však o princeznách a dracích, ale o skutečích Pána Ježíše a příběhy ze Starého zákona. Ačkoliv byly pravdivé, stále jsem je pokládala pouze za pohádky. Společně s rodiči jsem navštěvovala shromáždění, ale o duchovní věci jsem nejevila žádný zájem. Měla jsem pocit, že každé kázání sloužících bratrů je zaměřeno proti mně, jako by se všichni proti mně spikli. Tepřevé později jsem pochopila, že tato kázání byla o hříšných lidech a já jsem přece mezi ně patřila také!

Když se blížily Velikonoce 1981, některí bratři a sestry se chystali na sborové sejti do Ostravy. Když jsem se dověděla, že mám jet s nimi i já, došla jsem velkou zlost. Těšila jsem se totiž, jak si budu o velikonočních svátcích „užívat“, dělala jsem si různé plány a zatím...

Ovšem sborové sejti na mne velice zapůsobilo, zejména „večery duchovních písní a poezie“, kdy účinkovali většinou mladí lidé. Poprvé jsem začala přemýšlet hlouběji o Božích věcech. Avšak postupem času jsem zapomínala a zanedlouho jsem byla opět ve svých „starých vyujetých kolegích“.

Blížily se prázdniny, na které jsem se moc těšila. Ale má radost z prázdnin byla zkalena pozváním několika mladých věřících lidí, s kterými jsem se měla setkat na Vysočině. Vůbec jsem si nedovedla představit, jak se mám já — neobrácená — chovat mezi věřícími. Původně jsem odmítla jet, ale nakonec po výměně názorů s rodiči jsem si, ač s nechutí, přece jen sbalila věci a jela.

Ze setkání s nimi jsem měla jakýsi strach, ten však po upřímném stisknutí rukou zmizel. Byla jsem přijata mezi lidi, kteří se mi hodně věnovali a sloužili mi k tomu, abych i já patřila Pánu Ježíši. Tehdy jsem pochopila, co pro mne Pán Ježíš vykonal a prosila jsem Ho, aby mě dovezl na tu správnou cestu. Náš společný turistický pobyt spěl ke konci a já jsem byla nakonec pozvána na další prázdninové setkání. Protože nás však dělilo mnoho kilometrů, nedoufala jsem, že bych se sama mohla vypravit na tak dlouhou cestu. Teď bych byla velice ráda jela, a proto jsem šla za svým věřícím bratrancem poždat ho, aby jel se mnou. Nemohl, neměl povolenou a já už jsem nevěděla, co si počít. Pak jsem si vzpomněla, že jsem často slyšela říkat, jak velikou moc má modlitba. Ztíšila jsem se prosít Pána, abych přece jen mohla jet. Musím přiznat, že jsem ve vyslyšení své prosby moc nevěřila, ale jaké bylo mé pře-

kvapení, když druhý den zazvonil u našich dveří můj bratranec a oznamil mi, že pojede přece jen se mnou! V práci si nechtě vážně poranil palec na ruce, dostal nemocenskou a lékař mu povolil pobyt na jiném místě než doma. Byl to pro mne doslova šok — má modlitba je vyplněná! Pán mi ukázal, že má o mne zájem a dal mi najevo, že skutečně existuje.

Zase jsem byla mezi svými známými, strávila jsem s nimi mnoho užitečných chvil, ale domů jsem odjízděla „stejná“. Po svém návratu jsem však neustále myslela na vyplněnou modlitbu, na radost, která panovala mezi těmi mladými lidmi a byla jsem smutná, že ji nemohu prožívat tak jako oni. A tak jednoho večera jsem poklekl a vyznala Pánu Ježíši své hříchy, prosila za jejich odpusťení a za to, aby mne také přijal.

Nyní jsem si jistá, že mi odpustil a mám radost z toho, že patřím Jemu. Život s Ním je teď úplně jiný!

□ KMK

Slavnostní zasedání rozšířené Rady starých Křesťanských sborů v ČSR se konalo dne 12. června t. r. v Havířově za přítomnosti hostů ze státní správy, p. dr. Ženky z ministerstva kultury ČSR a p. Kratochvíla, krajského církevního tajemníka Sm KNV.

Na programu byly zprávy o světové všeobecné konferenci v Moskvě a volba představitelů našich sborů v ČSR před státní správou pro další čtyřleté funkční období. Prvním odpovědným zástupcem je bratr **ing. Petr Zeman**, druhým bratrem **Jan Kašparec**. Za český sbor bratři **ing. Jos. Hudousek, Jaroslav Šustr** a **Jos. Staněk**, za sbor v Severomoravském kraji bratři **Jaroslav Krmášek** a **Antonín Kala**, za sbor v Jihomoravském kraji bratři **ing. Petr Zeman** a **ing. Zdeněk Pospíšil**.

V Radě starších, která je vrcholným orgánem našich sborů v českých zemích, jsou bratři: **Arnošt Bartošek, Miroslav Osouch, Bedřich Kostlán, Ondřej Vrábel, František Drbal, Dr. Miroslav Herold, čestní členové Vincent Diatka, Josef Slepánek, Dr. Karel Kořínek** a náhradní členové **Josef Vtípil** a **Otakar Kadavý**.

NÁBOŽENSTÍ ČINITELÉ ZA ZÁCHRANU POSVÁTNÉHO DARU ŽIVOTA PŘED JADERNOU KATAstrofou — bylo heslem světové všeobecné konference v Moskvě, konané ve dnech 10.–14. 5. t. r. z iniciativy Ruské pravoslavné církve.

Téměř 600 představitelů nejrůznějších náboženství — křesťanství, buddhismu, hinduismu, islamu, sikhismu, šintoismu, judaismu a zoroastrismu z devadesáti zemí všech kontinentů se sešlo k podádání, jak postavit hráz proti hrozbej jaderné války a tím k záchrane daru života na naši planetě. Na konferenci bylo akreditováno na 190 novinářů, z toho více než 120 z kapitalistických zemí. Jako pozorovatelé byli v Moskvě přítomni dva reprezentanti Vatikánu, z nichž páter Long přečetl pozdravný papežův dopis. Mezi mnohařmi pozdravy konference byly zejména dopisy a telegramy Dalaj Lamu, arcibiskupa z Canterbury, prezidenta Kypru, indického předsedkyně vlády Indiry Gandhiové, finského prezidenta Maunu Koivista a předsedy rady ministrů SSSR Nikolaje Tichonova, který zejména zdůraznil, jak je nutné, aby si každý obyvatel naší planety, věřící i nevěřící, hluoce uvědomil svou osobní odpovědnost za zachování míru a nastolení spravedlivých vztahů mezi státy na základě mírového soužití a spolupráce!

KMK byla reprezentována dr. Tóthem, dr. Miřejovským, dr. Andrimandjatem z Madagaskaru, prof. Arce-Martinezem z Kuby a Paulem Mar Gregoriosem z Indie.

HLAVNÍ PROJEV přednesl patriarcha Pimen, který zejména vyslovil naději, že nadcházející zasedání Valného shromáždění OSN o odzbrojení podnikne konkrétní kroky k posílení mezinárodní bezpečnosti a zdůraznil naprostou nesmyslnost

a zločinnost horečného zbrojení, které pohlcuje miliardy dolarů a bezohledně olupuje o základní životně důležité prostředky stamilióny lidí, kteří nemají nejen ani nejnuttnejší životní minimum, ale dokonce jsou ohroženy o svou holou existenci vůbec!

První dva dny bylo jednání věnováno panelové diskusi, v níž celá řada významných představitelů světových náboženství vystoupila k tématu „Theologické a duchovní aspekty mírovorné činnosti světových náboženství a úloha náboženských činitelů pro zabránění jaderné katastrofě“. Mezi řečníky vystoupil také známý kazatel-evangelista z USA — dr. Billy GRAHAM, který též využil svého pobytu v SSSR k návštěvě křesťanských sborů a seznamoval se s životem církvi této země. Ve svém projevu upozornil na aktuální naléhavost zastavení závodů ve zbrojení danou tím, že poprvé v historii disponuje lidstvo prostředky, kterými mohou několikanásobně způsobit vlastní totální sebezničení. „Svět prožívá nejkritičtější období svých dějin,“ řekl Billy Graham, „mezinárodní závody ve zbrojení musí být za každou cenu a osobních obětí zastaveny a odsouzeny jako nesmyslné a zločinné.“

Prezident KMK dr. Tóth uvedl ve svém projevu, že „spásu lidské duše nemůže být věrohodně dosvědčována, jestliže tváří v tvář hrozobě jaderné katastrofy není zodpovězena nejnaléhavější otázka života — možnost přežití. Evangelium o spásě nemůže být kázáno mrtvým, ale pouze živým!“

V závěru konference byly přijaty tři zásadní dokumenty:

1. Výzva vládám všech zemí, aby se za žádných okolností nikdy neuchylovaly k použití jaderných zbraní, aby usilovaly o zmírňování mezinárodního napětí pomocí spoluprací v kultuře, vědě, technice a hospodářství, aby problémy řešily jen mirovými prostředky a uzavřely a ratifikovaly konvenci o zákazu všech druhů jaderných zbraní...

2. Výzva k vedoucím představitelům a příslušníkům všech náboženství, v níž se uvádí: „Jsme různého náboženského přesvědčení. Přiznáváme, že ne vždy jsme usilovali o mír. Přeli jsme se kvůli našemu náboženskému přesvědčení, a dokonce jsme kvůli náboženství vedli války. Dnes postupujeme jednotně, protože jaderná válka nás ohrožuje všechny stejně, nezávisle na tom, vyznáváme-li nějakou víru nebo ne!“

3. Výzva pro druhé zvláštní zasedání OSN o odzbrojení, v níž se požadují rozumné kroky k zastavení horečného zbrojení a k likvidaci všech jaderných zbraní, a aby prostředky vynakládané na zbrojení byly konečně poskytovány na výbudování světa bez válek, kde by vládl mír a spravedlnost — a pro všechny byl zajištěn důstojný život.

Dne 4. listopadu 1981 byl ve věku 67 let povolán do odpočinutí svého Pána milý bratr František PODZEMNÝ z Valašského Meziříčí.

Ke spasitelnému poznání lásky Pána Ježíše mu bylo poslouženo mezi věřícími šumperského sboru. V krátkém čase po svém obrácení se přestěhoval se svoji rodinou do Valašského Meziříčí, kde se připojili ke spoluživoucím místnímu sboru. Zde také po všechna další léta svého života osvědčoval nevšední horlivost ve službě svému Pánu a statečně nesl břímě svěřené mu práce i v obtížných podmínkách.

Poslední léta trpěl srdeční chorobou, která jej tím více vedla k Pánu a sloužila mu k trpělivému očekávání na zavolání svého Pána. Odešel k Němu tiše a pokojně. Všem, mezi nimiž žil, zanechal příklad vrelého vztahu lásky k Pánu Ježíši a srdečného přístupu ke všem lidem.

Věřící z Valašského Meziříčí a Vsetína